

Giới thiệu Tang Vũ

Thể loại: Cổ đại, giang hồ, ngược.

Độ dài: 8 chương

Editor: Imelda Phạm

Ở trong Thiên Diệp Các thì mọi người phải tuân thủ đúng theo ba quy tắc sau đây:

Quy tắc thứ hai của hộ pháp Thiên Diệp Các: Vạn sự lấy Các chủ làm đầu.

Quy tắc thứ ba của hộ pháp Thiên Diệp Các: Nhẫn việc người thường không thể nhẫn, đi đường người thường không thể đi.

Tang Vũ rất cục hiểu rõ, Lục Thần sẽ không bao giờ để nữ nhân mình thích ngăn trở trước người hấn. Còn nàng liễu mình thủ hộ, trong mắt hấn đã sớm là điều đương nhiên.

....

Lục Thần một thân áo đỏ lộng lẫy, chìa tay về phía nàng, "Tang hộ pháp, sau này cực khổ rồi."

Nàng tỏ rõ sự trung thành, quỳ một chân xuống trước mặt hấn, "Thuộc hạ, muôn lần chết không chối từ."

Bạn đang đọc truyện *Tang Vũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Từ nhỏ, Tang Vũ đã được bồi dưỡng để trở thành hộ pháp.

Giờ đây, ký ức đã rất mơ hồ, nàng không nhớ rõ người nhà là ai, không nhớ rõ bản thân mình là người nào, nhưng lại nhớ kỹ mùa đông rét tới thấu xương kia, một mình nàng quần áo phong phanh cuộn người trong góc phòng, tuyết trắng phủ kín cơ thể. Ngay lúc đó, nàng bắt chợt sinh ra ảo giác ảm áp, e rằng chỉ cần một lát nữa thôi, nàng sẽ vĩnh viễn rời xa thế giới này. Hài tử nho nhỏ núp ở góc nhà, trong đầu chỉ lặp đi lặp lại một câu: Ai đó tới cứu ta, ai đó tới cứu ta,....

Khi nam tử kia dịu dàng bông thân thể nho nhỏ từ trong tuyết lên, nàng gần như đã sắp tắt thở, mơ hồ nghe được giọng nói thanh nhã như tiếng trời: Từ nay về sau hãy đi theo ta...

Từ đó, nàng trở thành đồ đệ của Vô Hoa.

Thời gian đầu, bên người sư phụ có tám đứa bé, ai nấy xương cốt thanh kỳ, đều là nhân tài luyện võ. Tất cả mọi người không có tên, chỉ dựa theo thứ tự lớn nhỏ mà gọi, đằng trước thêm một chữ Hoa. Nàng đứng thứ năm, lấy tên Hoa Ngũ.

Năm bọn họ mười tuổi, sư phụ Vô Hoa vừa cười vừa nói ra một câu khiến cho đám nhỏ trưởng thành trong nháy mắt - Chỉ có người sống sót cuối cùng mới được coi là đồ đệ của ta. Ba năm sau, vô luận các người dùng thủ đoạn gì, cũng phải khiến mình trở thành người duy nhất kia. Nếu như cuối cùng dư lại nhiều hơn một người, vậy thì tự mình kết liễu.

Từ ngày người ít tuổi nhất nhóm - Hoa Bát - chết đuối trong hồ nước sau núi, trận chiến nồng đậm sát khí chính thức bắt đầu. Vị trí hộ pháp của Thiên Diệp Các, vĩnh viễn chỉ dành cho kẻ mạnh nhất.

Năm thứ nhất, tám đứa bé còn lại năm..

Năm thứ hai, năm đứa bé còn lại ba - Hoa Nhất, Hoa Tứ, Hoa Ngũ...

Nửa sau năm thứ ba, chỉ còn một người duy nhất sống sót - Hoa Ngũ...

Đêm đó, nàng và Hoa Tứ phối hợp giết chết Hoa Nhất, nàng bị trọng thương, quỵ ở một bên, không ngừng nôn ra máu. Một đòn cuối cùng, Hoa Tứ dùng dao cắm vào ngực Hoa Nhất. Cùng lúc đó, một thanh kiếm từ phía sau đâm xuyên người hấn.

"Người...giả bộ?" Hoa Tứ chặt vật quay đầu lại, hai mắt đã đỏ tươi màu máu.

"Bình bát yếm trà." Hoa Ngũ mặt không đổi sắc rút kiếm ra. Hoa Tứ mất đi chống đỡ, lập tức ngã nhào trên đất, về mặt không cam lòng, "Vẫn cho rằng

ngươi là kẻ ngu dốt nhất, không nghĩ tới..." Lời còn chưa dứt, thiếu niên nho nhỏ liền vĩnh viễn rời khỏi trần thế.

Không sai, bình thường Hoa Ngũ luôn luôn có vẻ phản ứng chậm nhất, cũng là "kẻ ngu dốt nhất" trong lời Hoa Tứ. Cho nên hôm nay hắn mới yên tâm liên minh cùng nàng. Trong lúc cả hai đang tấn công Hoa Nhất, thấy nàng bị thương, hắn lại càng thả lỏng tâm tư. Hắn nghĩ thầm, chỉ cần giải quyết xong Hoa Nhất, sau đó quay đầu giết Hoa Ngũ ngu ngốc kia, thì Hoa Tứ hẳn chính là người thắng cuộc.

Hoa Ngũ dùng kiếm chống đất, vỗ ngực phun ra một ngụm máu tươi. Tồn thương, thật là tồn thương! Thế nhưng, nàng biết, cơ hội chỉ có một lần. Hoa Tứ, người thua là thua ở chỗ, người dám đưa lưng về phía kẻ địch.

Kết quả, Hoa Ngũ trở thành đồ đệ chân chính của Vô Hoa. Từ đó, nàng cũng có tên riêng của mình - Tang Vũ.

Một năm kia, nàng mười ba tuổi...

Bạn đang đọc truyện *Tang Vũ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Editor: Imelda Phạm

Hiện tại, nàng sợ, rất sợ toàn bộ người Thiên Diệp Các chạy tới chê cười nàng, nói nàng không biết tự lượng sức mình, nói nàng cóc ghè mà đòi ăn thịt thiên nga.

Thì ra, thứ không phải của mình, bắt kẻ tranh giành ra sao, chém giết thế nào, chung quy vẫn không phải của mình.

Thiên Diệp Các...

Trong ngôi đình giữa hồ có một băng đá tám cạnh, trên băng đá đặt một lò huân hương, khói nhạt lượn lờ mang theo chút khí lạnh của hàn mai, ở đầu hè lại khiến người ta cảm thấy khoan khoái dễ chịu.

Cánh Đông trong đình, nam tử mặc y phục tím một tay chống đầu nằm trên giường trúc, hàng mi mảnh dài của hắn rũ xuống che khuất đôi mắt. Đường nét khuôn mặt sắc bén như đao, mày kiếm uy nghiêm, sống mũi thẳng tắp, môi mỏng khê mím, thoát nhìn cực kỳ anh tuấn, chỉ là sắc mặt hơi tái nhợt, lộ vẻ suy yếu.

Tiếng bước chân rất nhỏ truyền đến từ ngoài đình, ở vị trí cách hắn chừng một trượng thì biến mất. Người tới đứng lại chỗ này, trong chốc lát không dám tới gần, sợ quấy rầy người trong đình nghỉ ngơi.

"Vào đi." Giọng nói nhàn nhạt vang lên, nam tử áo tím khẽ chớp đôi mắt hẹp dài, con ngươi đen láy mang đến cảm giác lười biếng mà mỉa mai, lại ẩn giấu vẻ sắc bén.

"Các chủ." Người tới là một nữ tử áo đen, tướng mạo thanh tú, khí chất già dặn. Nàng nhú mảy, ánh mắt mang theo một tia giãy dụa.

"Tang hộ pháp, có chuyện gì?" Nam tử áo tím được gọi là Các chủ chính là Lục Thần - chủ nhân Thiên Diệp Các. Mà cô gái áo đen đang đứng trước hắn chính là hộ pháp Tang Vũ.

"Xe ngựa đón Lý cô nương đã vào trong các."

"Ừ, ta biết. Cứ để nàng ở Hương Các đi." Nam tử áo tím nói xong, lại một lần nữa khép mắt.

Hương Các... Trong lòng Tang Vũ lộp bộp một tiếng, mím môi, "Vâng."

Hồi báo xong xuôi, Tang Vũ vẫn đứng yên như cũ, chậm chạp không muốn rời đi...

"Còn có chuyện gì sao?" Giọng nói lười biếng lần nữa vang lên.

Tang Vũ do dự mở miệng, có chút run rẩy khó mà phát giác, "Các chủ...thật sự muốn lấy Lý Uyển Vi?"

"Tang hộ pháp, đây không phải là chuyện mà ngươi nên hỏi." Hắn híp mắt, vẻ mặt không kiên nhẫn, nhìn nàng một cái rồi nhắm mắt lại, "Ngươi chỉ cần làm tốt bổn phận của mình là được. Đi xuống đi."

"... Vâng." Nàng lui ra sau mấy bước, sau đó xoay người rời đi.

Tiếng bước chân đã đi xa, trên giường, Lục Thần mở mắt nhìn theo bóng lưng nàng, không kiềm được khẽ nhú mảy.

...

Tang Vũ cúi đầu, chậm rãi đi tới cửa lớn tiền sảnh. Nàng hít một hơi thật sâu, miễn cưỡng kéo khỏe môi, cất bước đi vào. Trong phòng, Lý Uyên Nhi một thân xiêm y vàng nhạt ngồi trên ghế, mày liễu mắt sáng, chớp mũi tinh xảo, miệng nhỏ phần hồng, cộng thêm giọng điệu nhu hòa, tác phong ưu nhã như tiên giáng trần, không hổ là Dược Cốc y tiên đứng thứ ba trong bảng xếp hạng mỹ nhân giang hồ.

"Lý cô nương, đường dài vất vả rồi."

"Tang hộ pháp, đã lâu không gặp." Lý Uyên Nhi nở nụ cười.

"Mời Lý cô nương theo tại hạ tới Hương Các nghỉ tạm."

"Phiền Tang hộ pháp." Lý Uyên Nhi gật đầu, cùng Tang Vũ đi tới Hương Các.

Hương Các, chỉ cần nhìn vào cái tên cũng đủ hiểu, đây là nơi ở dành riêng cho nữ tử. Hành lang gấp khúc, hương hoa bốn phía, tường trắng ngói xanh, cửa sổ đỏ thẫm. Cây cỏ được trồng khắp nơi, mỗi mùa đều có hoa nở, mỗi ngày đều ngát hương thơm. Bên trong lại càng được bố trí khéo léo tinh vi, mỗi một chi tiết thiết kế đều là người kia hao tâm tốn trí suy ngẫm rất lâu. Từ lầu hương tới bàn trang điểm, rồi đến khung giường gỗ lim,...mỗi món đều do Lục Thân tự tay chọn lựa. Thời điểm Hương Các đang được xây dựng, Lục Thân từng cười nói rằng, "Chỗ này dành cho Các chủ phu nhân là tốt nhất." Bây giờ hẳn để Lý Uyên Nhi vào ở nơi này, ý trong đó không cần nói cũng biết.

Hương Các nhanh chóng hiện ra trước mắt, hai nha hoàn cùng hai gã hộ vệ đã đứng chờ từ trước. Bọn họ là người sáng sớm hôm nay Lục Thân phái tới hầu hạ và bảo vệ Lý Uyên Nhi.

"Lý cô nương." Bốn người cung kính cúi chào, sau đó đi trước dẫn đường.

Đến trước cửa Hương Các, Tang Vũ đứng yên bên ngoài, khẽ cúi đầu, giọng nói dè dặt, "Mời Lý cô nương vào nghỉ tạm. Tại hạ đưa tới đây thôi."

Nhìn nơi ở được toàn tâm bố trí trước mặt, Lý Uyên Nhi hơi kinh ngạc, lập tức hiểu ý, mỉm cười nhìn Tang Vũ, "Tang hộ pháp, không biết khi nào Lục Thân mới rảnh rỗi, ta..." Lời nói to gan như vậy thoát ra từ miệng Lý Uyên Nhi chẳng phải bình thường. Đường như ý thức được mình hơi vội vàng, mặt nàng nháy mắt phủ một tầng hồng nhạt.

"Các chủ từng nói, phạm là Lý cô nương muốn gặp, người lúc nào cũng có thể phụng bồi." Giọng của Tang Vũ bình tĩnh tới khô khốc, "Nếu bây giờ Lý cô nương muốn gặp Các chủ, tại hạ có thể dẫn cô nương đi."

"Không cần." Lý Uyên Nhi ngưng ngưng từ chối, vội nói, "Ta...ngày mai ta sẽ tìm huynh ấy."

"Cũng tốt. Ngày mai cô nương có thể bảo Tùng Thanh và Tùng Lam dẫn đường."

"Đa tạ."

"Cô nương có việc gì cần xin cứ phân phó. Tại hạ cáo từ trước." Vừa dứt lời, Tang Vũ liền xoay người rời đi. Nàng không thể ở nơi này thêm một giây một phút nào nữa, nàng thực sự muốn chạy trốn thật xa.

Không được để mất cấp bậc lễ nghĩa, không được để mất cấp bậc lễ nghĩa, Tang Vũ, người phải nhịn xuống...

Chờ tới khi xác định Lý Uyên Nhi không còn thấy nàng, gần như ngay lập tức, Tang Vũ dùng khinh công hốt hoảng chạy khỏi mảnh sân trước Hương Các. Dọc đường đi, nàng mím thật chặt môi, nỗ lực mở to mắt, chẳng hiểu sao cảnh vật phía trước vẫn cứ nhòe dần. Nàng chạy thẳng tới trước cửa phòng mình, dùng tốc độ nhanh nhất vọt vào, gấp gao đóng cửa, cả người vô lực trượt xuống nền đất. Tang Vũ vòng tay ôm đầu gối, khom lưng gục đầu, thật lâu cũng không nhúc nhích.

Hiện tại, nàng sợ, rất sợ toàn bộ người Thiên Diệp Các chạy tới chê cười nàng, nói nàng không biết tự lượng sức mình, nói nàng cóc ghè mà đòi ăn thịt thiên nga.

Thì ra, thứ không phải của mình, bất kể tranh giành ra sao, chém giết thế nào, chung quy vẫn không phải của mình.

Bạn đang đọc truyện *Tang Vũ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3

Editor: Imelda Phạm

May mắn trong đời nàng là được sư phụ Vô Hoa nhìn trúng, bằng không, nàng căn bản không có cơ hội gặp được hắn, cũng sẽ không thể thành tâm bảo hộ hắn, ở bên hắn.

Ba năm trước, Tang Vũ thừa mệnh sư phụ, trở thành hộ pháp, đó cũng là lần đầu gặp nàng được người khiến nàng khắc cốt ghi tâm - Các chủ thân nhiệm của Thiên Diệp Các - Lục Thần.

Vừa gặp đã thương? Có lẽ không phải. Tuy là Lục Thần tướng mạo phi thường tuấn mỹ, nhưng ai tiếp xúc với hắn đều hiểu, Các chủ Thiên Diệp Các là người tùy ý làm bậy, thủ đoạn độc ác, xung quanh hắn lúc nào cũng có cảm giác hàn khí đập thẳng vào người, duy chỉ có Tang Vũ càng gần càng yêu thương hắn. Đối với nàng, Lục Thần là người sát phạt quyết đoán, tâm tư kín đáo, là cường giả chân chính.

Ngay từ nhỏ, nàng đã biết mình sẽ trở thành hộ pháp của Thiên Diệp Các. Từ lúc sư phụ Vô Hoa nhận nàng lập đệ tử, từ một khắc nàng dùng đao giết chết Hoa Tử kia, nàng đã tỏ rõ quyết định của mình. May mắn trong đời nàng là được sư phụ Vô Hoa nhìn trúng, bằng không, nàng căn bản không có cơ hội gặp được hắn, cũng sẽ không thể thành tâm bảo hộ hắn, ở bên hắn.

Lần đầu gặp gỡ, Lục Thần mười bảy, mới vừa kể vị Các chủ, Tang Vũ mười bảy, chính thức xuất sư.

Ngày đó, bầu trời trong xanh, nắng ấm chan hòa. Lục Thần một thân áo đỏ lộng lẫy, chìa tay về phía nàng, "Tang hộ pháp, sau này cực khổ rồi."

Nàng tỏ rõ sự trung thành, quỳ một chân xuống trước mặt hắn, "Thuộc hạ, muôn lần chết không chối từ."

Lục Thần thu tay về, nở nụ cười ngạo nghễ, nhẹ nhàng nói ra một chữ ngắn ngủi, "Tốt."

Thiếu niên với nụ cười tràn ngập dã tâm, trong nháy mắt đã mê hoặc nàng. Lục Thần - Tang Vũ, hai cái tên này, từ nay về sau luôn luôn đi cùng với nhau.

Quy tắc thứ nhất của hộ pháp Thiên Diệp Các: Thề sống chết bảo vệ Các chủ

Quy tắc thứ hai của hộ pháp Thiên Diệp Các: Vạn sự lấy Các chủ làm đầu.

Quy tắc thứ ba của hộ pháp Thiên Diệp Các: Nhẫn cái người thường không thể nhẫn, đi đường người thường không thể đi.

...

Thiên Diệp Các - một cái tên nghe qua vô cùng nhã nhặn, nhưng thực chất chính là tà giáo nổi tiếng thiên hạ, người người muốn tránh. Ai cũng nói Thiên Diệp Các làm đủ trò xấu, là kẻ thù chung của toàn võ lâm, kỳ thực, bọn họ có làm gì thì cũng là vì quyền lợi của mình, chẳng qua Thiên Diệp Các không có lên lút giở trò sau lưng như các "danh môn chính phái" mà thôi. Các môn phái chia phe chính, tà, đương nhiên phải có xung đột. Người tới ta đi, đấu đá không ngừng. Chẳng biết bắt đầu từ khi nào, "chính phái" đã coi việc tiêu diệt người trong tà giáo là nhiệm vụ tiên quyết của mình. Ngày qua tháng lại, tre già măng mọc, oan oan tương báo không có điểm dừng.

Tang Vũ làm hộ pháp, địa vị trong Thiên Diệp Các đương nhiên không phải tầm thường. Thân là hộ pháp, vì Các chủ mà vào sinh ra tử, chuyện ấy đã sớm không còn xa lạ.

Hơn hai năm trước, Kiều trưởng lão, Phương trưởng lão thấy Các chủ tuổi đời còn trẻ, tụ họp một vạn giáo chúng âm mưu phản loạn. Kết quả, họ bị Lục Thần và Tang Vũ từng bước đập đổ, một vạn giáo chúng phản loạn đều bị chém chết.

Có người từng nêu ý kiến: Phải chăng nên hạ thủ lưu tình, dù sao cũng là một vạn mạng người.

Khi ấy, Lục Thần chỉ cười lạnh: Nếu bọn chúng đã lựa chọn con đường này, vậy từ đầu nên biết kết cục chỉ có một.

Từ đó về sau, trên dưới Thiên Diệp Các, không còn ai dám to gan coi thường Các chủ thân nhiệm.

Trong trận chiến ấy, hai vị trưởng lão nhiều lần vây lại toan giết Lục Thần, nhưng đều bị Tang Vũ chặn ngang. Dù cho cuối cùng Tang Vũ cả người đầy máu, nàng cũng kiên quyết không để bọn họ đụng tới một sợi tóc của hắn.

Có hộ pháp lợi hại như vậy bảo hộ phía trước, Lục Thần có võ công hay không, trên giang hồ không ai dám chắc. Từ trước tới nay, chưa từng có ai tận mắt thấy hắn xuất thủ, bởi căn bản không có người nào vượt qua được Tang hộ pháp.

Khi đó, Tang Vũ rất tự hào - nàng có thể bảo vệ hắn.

Sau khi Tang Vũ bị thương, Lục Thần thường xuyên tới hỏi han nàng, còn nói giọng trách cứ, "Về sau không được liều mạng như thế, ta chỉ có một mình người là hộ pháp."

Ngày ấy, Tang Vũ thật sự nghĩ rằng, cho dù nàng có bị thương nặng hơn nữa cũng đáng giá, bởi nếu không có chuyện lần này, sao nàng nhìn thấu sự quan tâm của hắn đây?

Nàng nhất định phải nhanh chóng khỏe lại, nàng cần bảo vệ hắn, dùng cả đời này bảo vệ hắn...

Nhưng mà, rất nhiều năm sau, nàng rốt cục hiểu được, Lục Thần sẽ không bao giờ cho phép nữ nhân mình thích đứng ở trước hắn.

...

Ngoại trừ Tang Vũ, bên người Lục Thần không có một nữ tử nào khác, nàng luôn cho rằng mình là một người đặc biệt. Dù nàng giết người không góm tay, dù nàng mạnh mẽ kiên cường, nàng chung quy vẫn là một nữ nhân, vì vậy, nàng sẽ chờ mong, cũng sẽ mơ mộng, cũng sẽ vì hắn mà động lòng. Chẳng biết từ khi nào, thứ nàng dành cho hắn đã không chỉ đơn giản là lòng trung thành của thuộc hạ, nàng bắt đầu chờ mong ánh mắt hắn, chờ mong lời hắn nói. Chỉ cần ngày ngày được ở cạnh hắn, nàng đã cảm thấy đời này sống không uổng. Có lẽ biểu hiện của nàng quá rõ ràng, người xung quanh dần dần nhìn ra, bao gồm cả Lục Thần.

Từng có lần, hắn cười giả tạo nhìn nàng, "Tang hộ pháp, vì sao lại nhìn ta như vậy? Bản Các rất đẹp mắt?"

Mặt nàng liền đỏ rực lên, "Rất...đẹp."

Hắn đương nhiên rất đẹp mắt, đời này Tang Vũ chưa từng thấy qua nam tử nào sánh được với hắn. Hơn nữa, trong lòng nàng, hắn mãi mãi là người hoàn hảo nhất.

"Tang hộ pháp cũng đỏ mặt sao? Nguyên lai vẫn là một nữ tử." Thanh âm nhẹ nhàng xen lẫn ám muội của Lục Thần vang lên.

"Các chủ..." Nàng cúi đầu, có chút e lệ.

"Tang hộ pháp sẽ mãi ở cạnh ta?" Hắn hỏi, nhưng giọng điệu giống như khẳng định.

Nàng vẫn hệt ngày đầu gặp mặt, cứng nhắc đáp trả, "Muôn lần chết không chối từ."

"Tốt."

Một dạng đối đáp, nhưng tâm tư của nàng...sớm đã đổi khác.

Bạn đang đọc truyện *Tang Vũ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4

Editor: Imelda Phạm

Lòng trung thành của nàng, cả đời chỉ dành cho một người, mà trái tim của nàng, kiếp này cũng chỉ nguyện trao người đó...

Nhưng mà, hết thảy những yên bình cùng tốt đẹp mà Tang Vũ nhìn thấy, đều ở một năm trước từ từ bị đánh vỡ...

Năm đó, bọn họ đi xuống phía Nam, vô tình gặp được Lý Uyển Nhi.

Người trong Dược Cốc mỗi năm đều ra ngoài cứu tế, lần ấy, Lý Uyển Nhi đang xem bệnh phát thuốc ngoài phố, vô tình bắt gặp bọn họ. Nàng vô cùng nổi bật giữa đám đông - y phục trắng tuyết, khăn mỏng che đi nửa mặt, để lộ đôi mắt sáng như minh châu, mày liễu tinh tế, thoát nhìn hệt như tiên tử lần đầu đến với nhân gian.

Khi ấy, một người vốn không thích tham gia náo nhiệt như Lục Thần lại hòa vào đoàn người, ngay ngắn xếp hàng. Tang Vũ đứng bên cạnh hắn, trong lòng âm thầm cảm thấy rất kỳ quái.

Chờ mãi cũng tới phiên bọn họ. Lục Thần tự nhiên ngồi xuống trước mặt Lý Uyển Nhi, vươn tay cười nói, "Làm phiền cô nương."

Lý Uyển Nhi thấy người trước mặt là một nam tử tướng mạo anh tuấn, ngậy người trong chốc lát, sau đó mỉm cười chạm cổ tay hắn. Giọng nói trong trẻo tựa chuông ngân, "Vị công tử này quanh năm lo nghĩ, trong người hơi nóng." Nàng quay đầu phân phó nha hoàn, "Lấy cho vị công tử này một gói Hạnh trà."

Lục Thần nhướn mày, cười đến động lòng người, "Đa tạ cô nương. Tại hạ Lục Thần, không biết cô nương xưng hô thế nào?"

"Ta họ Lý."

Cuộc đối thoại này khiến cho Tang Vũ càng thêm khó hiểu - Các chủ lại thẳng thắn nói ra tên thật của mình?

Tang Vũ nhận lấy gói thuốc mà nha hoàn đưa tới, liếc mắt quan sát Lục Thần.

Hắn tiêu sái đứng lên, "Lý cô nương, cáo từ."

Trước khi rời đi, hắn quay đầu nhìn thoáng qua, vừa vặn bắt gặp ánh mắt Lý Uyển Nhi đang nhìn mình. Nàng làm như không có chuyện gì, cúi đầu tiếp tục xem bệnh, nhưng gương mặt vẫn không khỏi đỏ lên.

Lục Thần khẽ cười, nói với Tang Vũ, "Giúp ta điều tra Lý cô nương kia."

"Vâng." Tang Vũ tuy rằng ngoan ngoãn nghe lời, nhưng trong lòng lại cảm thấy phiền muộn.

Lý Uyển Nhi, nhân xưng Dược Cốc y tiên, đứng thứ ba trong bảng mỹ nữ giang hồ.

Lục Thần sau khi nghe xong tin tức Tang Vũ mang về chỉ nở nụ cười, không nói gì hết.

Nhưng sáng hôm sau, Các chủ lại giao nàng một phong thư, bảo nàng đưa tới Dược Cốc.

Đó chính xác là một phong bài thiếp.

Dược Cốc vui vẻ nhận thiếp. Không quá ba ngày, Lục Thần tới thăm Dược Cốc.

"Vị này là?" Lý Uyển Nhi nhìn Lục Thần, lại nhìn sang Tang Vũ.

"Nàng là nha hoàn của ta." Lục Thần đáp lại, quay sang nói với Tang Vũ, "Người lui xuống trước đi."

Tang Vũ nhìn hắn, nhất thời ngây ra. Trước kia, mỗi lần gặp khách, Lục Thần chưa bao giờ đẩy nàng sang chỗ khác.

"Lát nữa quay lại đón ta là được." dứt lời, Lục Thần liền rời đi theo Lý Uyển Nhi.

Tang Vũ nhìn bóng lưng hai người dần khuất dạng, ngực trái chợt thắt lại - Các chủ, có phải người...

Nàng liệu mạng cắt đứt ý nghĩ của chính mình - sẽ không, Thiên Diệp Các và danh môn chính phái sẽ không bao giờ xảy ra chuyện kia.

Liên tiếp mấy ngày sau đó, Lục Thần đều đẩy nàng ra, một mình ở cạnh Lý Uyển Nhi. Tang Vũ cảm thấy lòng nóng như lửa đốt, nhưng thân là hộ pháp, nàng không thể làm trái mệnh lệnh của Các chủ. Rốt cục ngày về cũng tới, lúc này Lục Thần mới cáo biệt Dược Cốc, quay lại Thiên Diệp Các.

Tang Vũ thở phào nhẹ nhõm. Thiên Diệp Các và Dược Cốc cách nhau xa như vậy, qua lại một chuyến cũng mất cả tháng. Các chủ và Lý Uyển Nhi, chung quy cũng chỉ tới đây thôi!

Kỳ thực, Tang Vũ nghĩ thế cũng chính là thừa nhận giữa Lục Thần và Lý Uyển Nhi có thứ tình cảm kia, chỉ là nàng vẫn cứ cố chấp lảng tránh mà thôi.

...

Cuộc sống tựa hồ trở lại quỹ đạo ban đầu, Tang Vũ và Lục Thần một lần nữa dính lại với nhau như hình với bóng.

Thật tốt! - Nàng đã nghĩ vậy.

Lục Thần hoàn toàn giống với trước đây, vô cùng gần gũi với nàng, dù là gặp khách hay ra ngoài đều sẽ mang nàng theo.

Một ngày nọ, Lục Thần một mình ngồi đánh cờ trong đình giữa hồ. Tang Vũ như thường lệ canh giữ bên ngoài.

Nói là hộ pháp, nhưng kỳ thực nàng giống với "ám vệ" trong lời của các môn phái khác hơn. Có điều việc này chẳng có gì không tốt, nhờ nó mà nàng mới có thể thời thời khắc khắc ở cạnh bên hắn, đó là điều nàng mong muốn nhất.

"Phành...phạch..." - một con bồ câu đưa thư bay thẳng tới đình. Tang Vũ nhanh nhẹn nhảy lên tóm lấy bồ câu, gỡ ống trúc nhỏ xinh trên chân nó xuống. Nàng xoay người bước vào trong đình, cung kính đứng trước mặt hắn, "Các chủ, có bồ câu đưa tin."

Lục Thần đặt con cờ màu đen trên tay xuống, nhận lấy ống trúc, mở ra rồi nhìn thoáng quá, vô thức mỉm cười.

Chẳng lẽ có tin tốt? - Tang Vũ thầm nghĩ, yên lặng chờ hắn phân phó.

"Tang hộ pháp." Giọng điệu của hắn nghe ra rất vui mừng.

"Dạ."

"Người làm hộ pháp của ta đã ba năm rồi, ta lại chưa biết sinh thần của người."

Tang Vũ hơi kinh ngạc, cảm thấy lời này rất không liên quan, nhưng nàng rất nhanh trả lời, "Thuộc hạ không nhớ rõ."

"Không nhớ rõ?" Lục Thần nổi lên hứng thú, "Tại sao lại không nhớ rõ?"

"Kỷ ức của thuộc hạ bắt đầu từ khi thuộc hạ theo sư phụ học nghệ, chỉ nhớ năm ấy hình như mình bốn tuổi, nhưng thứ khác hoàn toàn không biết." Thời

thơ ấu cô đơn như vậy, nàng lại rất thản nhiên nói ra, giống như chuyện này chẳng hề liên quan tới mình.

"Hóa ra là vậy." Lục Thần nghe xong cũng không có phản ứng gì, cầm con cờ khi nãy lên, rồi lại nhẹ nhàng hạ xuống. Hắn nhìn bàn cờ, cầm một quân trắng, "Chọn ngày không bằng gặp ngày, từ giờ cứ coi hôm nay là sinh thần người đi, thấy thế nào?"

"Tạ ơn Các chủ." Nàng không quan tâm đến sinh thần của mình, chỉ cần là hắn nói, nàng đều nghe theo.

Đối với sự bằng lòng dễ dàng của nàng, Lục Thần cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, Tang hộ pháp luôn luôn như vậy. Hắn quay đầu nhìn nàng, mỉm cười, "Người muốn lễ vật gì trong ngày này?"

"Thuộc hạ..." Nhìn nụ cười của hắn, Tang Vũ nhất thời ngây người. Nàng muốn... Các chủ. Tang Vũ cố gắng xóa tan mộng tưởng trong đầu, nói ra lời mà một thuộc hạ tốt nên nói, "Có thể cống hiến sức lực cho Các chủ, thuộc hạ không cầu gì khác."

Lời này nếu là từ miệng người khác, có lẽ chỉ là nói cho có, nhưng đây thực sự là ý nghĩ của nàng. Lòng trung thành của nàng, cả đời chỉ dành cho một người, mà trái tim của nàng, kiếp này cũng chỉ nguyện trao người đó...

Lục Thần cong khóe miệng, "Ta biết là người sẽ nói vậy."

Cái này... Tang Vũ cúi đầu, gương mặt hơi nóng lên.

Lục Thần tiếp tục nói, "Tang hộ pháp quả nhiên là khác biệt... Người nói xem, nữ tử thông thường sẽ thích lễ vật gì vào dịp sinh thần?"

Vấn đề này, Tang Vũ quả thực không thể nghĩ ra. Nàng còn chưa kịp trả lời, Lục Thần đã lại lên tiếng, "Không đúng! Nàng không phải là nữ tử thông thường", hắn nhìn bàn cờ, cười dịu dàng đến lạ, "Người nói, Lý cô nương sẽ thích lễ vật gì?"

Đã lâu không nghe đến ba chữ "Lý cô nương" này, nhưng Tang Vũ vẫn là trong nháy mắt phản ứng lại - Hắn đang nói đến Lý Uyển Nhi.

Hai tay không khỏi nắm chặt, nàng cố chấp không chịu trả lời.

Lục Thần thấy nàng cứng đờ người, khẽ nhíu mày, có chút tự giễu nói, "Là tại ta, tâm tính của Tang hộ pháp không giống nữ tử thông thường. Người lui xuống trước đi."

"Vâng."

Tang Vũ trở ra ngoài đình, trong lòng ngũ vị tạp trần. Máy ngày nay, bỏ câu đưa tin ra vào Thiên Diệp Các rất nhiều, lẽ nào đều là thư từ qua lại của Các chủ và Lý Uyển Nhi!? Vậy là vừa rồi nàng bắt bỏ câu xuống, gỡ thư giao cho hắn, chính là giúp bọn họ đưa tình sao!?

Nàng ngửa đầu nhìn trời, hai mắt híp lại...

Bỏ câu đưa tin sao...

Một khắc kia, trong đầu nàng bất chợt trào dâng ý chí chiến đấu đã lâu không thấy.

Ý chí mạnh mẽ như vậy, chỉ từng có khi nàng còn là Hoa Ngũ...

Thứ mình muốn, nhất định phải cạnh tranh bằng chính sức mình!

Bạn đang đọc truyện *Tang Vũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5

Editor: Imelda Phạm

"Phập..." tiếng động vang lên rõ ràng, một con bò câu trắng như tuyết từ trên trời rơi thẳng xuống, sau đó nằm yên trên nền cỏ.

Tang Vũ bước ra từ trong rừng, đi thẳng đến chỗ bò câu, cầm giấy viết thư buộc trên chân nó nhìn một chút, sau đó đào một cái hố nho nhỏ rồi chôn con bò câu xuống, thuận tay đốt sạch bức thư kia. Làm xong mọi việc, nàng đứng lên, lững thững rời đi.

Đã nhiều ngày nay, nàng tính đúng thời điểm, cố ý chạy tới chỗ này - nơi mà bò câu muốn vào trong Các chắc chắn phải đi qua - chặn giết. Tính cả con này, nàng đã cản được năm con bò câu đưa tin của Lý Uyển Nhi. Nội dung thư nàng đều thấy, chẳng có gì khác ngoài mấy câu thiếu nữ xuân xanh thổ lộ nỗi lòng. Đang yên đang lành, Lục Thần không gọi Lục Thần, lại viết cái gì mà Thần quân?

Tang Vũ khinh thường hừ một tiếng - Không ngờ Dược Cốc y tiên cũng có thể làm ra cái chuyện lén lút đưa tình tơ trên thế này!

Bỏ câu được huấn luyện để đưa tin giữa Dược Cốc và Thiên Diệp Các không phải là nhiều, có lẽ mấy ngày nữa là có thể giết sạch rồi!

Trong mắt Tang Vũ lóe lên ý cười ngoan độc. Lý Uyển Nhi đã biết thân phận thực sự của Các chủ, vậy mà vẫn có thể đưa tình như vậy, chắc hẳn là một nha đầu không có óc. Đáng đáp xinh đẹp một chút thì thế nào? Cũng đâu phải kinh thiên động địa, người gặp người yêu, hoa gặp hoa nở. Nàng chẳng qua cũng chỉ là một nữ tử nông cạn, ham mê hư vinh, ưa thích sắc đẹp. Chỉ bằng thân thể kia của nàng, làm sao có thể xứng đáng trở thành nữ nhân bên người Các chủ!

Tang Vũ trước giờ vẫn rất coi thường Lý Uyển Nhi. Thực sự mà nói, Lý Uyển Nhi không phải là danh y của Dược Cốc. Cái gọi là y tiên, chẳng qua chỉ là một đệ tử bình thường nhưng bề ngoài dễ nhìn, cả ngày dựa vào danh tiếng của Dược Cốc mà ra ngoài hành nghề y, sau đó thì được mấy gã hảo sắc trên giang hồ ghi tên vào bảng mỹ nhân. Người đời ai lại không biết, chương môn Dược Cốc họ Mạc, cho nên tất cả những đệ tử đích truyền của ông ta đều sẽ theo họ chương môn. Lý Uyển Nhi kia không mang họ Mạc, đương nhiên chẳng phải kẻ có tài. Nhưng mà Các chủ lại hết lần này tới lần khác thể hiện sự kính trọng, còn nhiều lần thư từ qua lại cùng với nữ tử không biết chút y thuật, thôi được, có lẽ là biết không ít y thuật kia, Tang Vũ làm sao có thể cam tâm.

Suy nghĩ của nàng rất đơn giản, chỉ cần kéo dài khoảng cách giữa Các chủ và Lý Uyển Nhi là được rồi. Thời gian qua đi, cảm giác mới mẻ dần biến mất, rồi cũng sẽ có ngày Các chủ không còn để ý đến nữ tử tên Lý Uyển Nhi này nữa.

Mấy ngày liên tiếp không nhận được tin tức của Lý Uyển Nhi, Lục Thần ngược lại không có phản ứng gì, hết thấy đều bình thường như trước. Tang Vũ cũng vì vậy mà cảm thấy dễ chịu hơn khá nhiều - quả nhiên, đối với Các chủ, Lý Uyển Nhi còn chưa quá quan trọng.

Bỏ câu đưa tin đã bị giết mất bảy con. Tang Vũ đợi thêm vài ngày, xác nhận không có thêm con bỏ câu nào khác mới cảm thấy yên tâm. Hy vọng Lý Uyển Nhi kia có thể biết khó mà lui, tự giác chặt đứt tơ tình với Các chủ.

Nhưng mà, Tang Vũ đã đánh giá quá thấp sự kiên trì của Lý Uyển Nhi. Vèn vẹn nửa tháng sau đã có người tự tay giao thư cho Các chủ.

Không có bỏ câu, vậy thì dùng người hầu...

Tang Vũ không kịp đề phòng, thời điểm nhìn thấy người đưa thư kia, trong mắt nàng đột nhiên lóe lên sát ý nồng đậm. Nàng không sợ, bởi không ai biết bỏ câu là do nàng giết. Thế nhưng, nàng không muốn nhìn thấy Các chủ và Lý Uyển Nhi có bất cứ qua lại nào với nhau.

Người đưa tin rời đi, Lục Thần một mình đứng trong thư phòng xé bỏ phong thư. Vừa đọc được một chút, hàng mày của hắn đã không nhin được mà cau lại.

"Tang hộ pháp."

Nghe thấy Các chủ gọi mình, Tang Vũ đẩy cửa bước vào, "Các chủ."

"Tang hộ pháp, một tháng gần đây có từng thấy bỏ câu đưa thư hay không?"

Tang Vũ không chút nghĩ ngợi đáp lại, "Chưa từng."

Lục Thần nhìn nàng, muốn tìm ra sơ hở từ trên mặt nàng, nhưng rốt cục không có gì cả.

Về mặt Tang Vũ rất thần nhiên, nàng tự cảm thấy cho đến giờ này, nàng chưa bao giờ là chính nhân quân tử. Trên đời có thể có chính nhân quân tử nào máu tươi đầy tay sao?

Nhỏ cỏ nhỏ tận gốc, làm việc không lưu tình, nàng trước giờ chưa từng hối hận.

Lục Thần không truy cứu nữa, hắn nhấp một hớp trà, nói với Tang Vũ, "Phái người tới Dược Cốc đón Lý cô nương, nàng muốn tới thăm Thiên Diệp Các."

Tới thăm Thiên Diệp Các! Ngươi cho rằng Thiên Diệp Các là thắng cảnh nổi tiếng sao?

Tang Vũ kiên quyết nói, "Các chủ, chuyện này không thể."

"Hử?"

"Thiên Diệp Các không phải nơi có thể...tùy tiện..."

Thiên Diệp Các của bọn họ không phải là nơi người nào muốn tới thì tới, muốn đi thì đi. Đây là ma giáo! Dược Cốc và bọn họ hoàn toàn không cùng một chiến tuyến.

Hai chữ "tùy tiện" này dường như đã chọc giận Lục Thần. Hắn thông thả đặt chén xuống bàn, mắt phượng nheo lại nhìn thẳng Tang Vũ, "Lời của bản Các chủ, ngươi dám không nghe theo?"

"Thuộc hạ không dám. Chỉ là..."

Lục Thần cắt ngang lời nàng, "Lui xuống dưới, làm tốt chuyện ta đã giao. Trong vòng một tháng rưỡi nhất định phải đem người tới đây."

"Các chủ..."

"Chuyện bỏ câu đưa tin, ta không truy cứu không có nghĩa là ta cái gì cũng không biết." Lục Thần dừng một chút. Trong lòng Tang Vũ lộ bộ hai tiếng về mặt lại bình thản như cũ - Biết thì thế nào? Nàng không sợ. Huống hồ, hắn có thể biết được bao nhiêu?

Đối với hành động của mình, Tang Vũ tuyệt đối có lòng tin - Dù cho hắn có thể nhìn ra manh mối từ bức thư kia thì cũng có sao! Giết chính là giết, chẳng lẽ một hộ pháp như nàng lại không thể sánh được với mấy con bồ câu đáng ghét kia?

"Tang hộ pháp, chú ý thân phận của mình." nói xong câu đó, Lục Thần liền phát tay áo đi vào trong phòng.

Nàng đứng lặng một chỗ, cảm hận cắn răng.

...

Người đi đón Lý Uyển Nhi đã lên đường, nếu không có chuyện gì xảy ra, nửa tháng nữa nhất định có thể trở về.

Tang Vũ càng ngày càng lo lắng - Nếu như Lý Uyển Nhi kia thật sự tới Thiên Diệp Các, muốn tách nàng và Các ra sẽ rất khó khăn.

Nàng rót cục hạ quyết tâm. Trước khi Lý Uyển Nhi tới, nàng muốn đánh cuộc một lần - đánh cuộc phần tình cảm hơn hai năm qua giữa nàng và Các chủ.

Nữ nhân muốn đánh bại nam nhân thì phải làm gì? - Tang Vũ nhếch môi cười, - Còn không phải là mỹ nhân kế sao!?

Luận tướng mạo, nàng đương nhiên không sánh được với Lý Uyển Nhi, nhưng đừng quên nàng là đồ đệ do Vô Hoa dạy dỗ. Trên đời này, phạm là mưu kế giết người, kẻ khác làm được, nàng cũng làm được; mà kẻ khác làm không được, Tang Vũ nàng vẫn làm được.

Mỹ nhân kế, nàng từng dùng qua nhiều lần. Nàng nhớ rất rõ, tận tới khi chết, trong mắt những nam nhân kia vẫn mang theo si mê. Chỉ là, nàng chưa từng nghĩ qua, thì ra có một ngày, nàng lại có thể thi triển Mị công với Các chủ.

Thật ra Tang Vũ muốn chờ, chờ Các chủ phát hiện mặt tốt của nàng, chờ hắn cùng nàng lưỡng tình tương duyệt, nhưng hiện tại...nàng không thể chờ được nữa.

Vẫn là đình giữa hồ, bầu trời hơi âm u. Lục Thần một mình ngồi trong đình, đọc báo cáo tháng này do các phân Các mới đưa tới, hàng mây khê cau lại. Chờ tới khi hắn đọc xong tất cả, sắc trời đã nhá nhem tối. Hắn mệt mỏi day day hai bên thái dương, cất tiếng gọi, "Tang hộ pháp."

"Các chủ." Tang Vũ lập tức xuất hiện trước mặt hắn.

Lục Thần đứng lên, cất bước muốn đi.

"Về thôi!" Hắn vừa nói vừa ngẩng đầu nhìn nàng, chỉ là ngay khi ánh mắt chạm phải Tang Vũ, Lục Thần không khỏi ngậm người.

Hôm nay Tang Vũ mặc một thân áo đen, nhưng kiểu dáng khác với thường ngày. Thắt lưng bó hẹp, tay áo hơi lớn, càng làm nổi bật vóc dáng cao gầy mảnh khảnh của nàng. Ông tay và vạt áo đều thêu hình hoa lá, dây leo tuyệt đẹp, lại thêm vài lọn tóc tựa như tùy ý rủ xuống bên tai, khiến cho nàng lộ ra vài phần xinh đẹp cùng duyên dáng.

"Hôm nay người rất đẹp."

"Đa tạ Các chủ." Tang Vũ nhoèn miệng cười, nụ cười hoàn toàn không mang chút vẻ khách sáo thường ngày, rốt cuộc làm cho Lục Thần cảm thấy lóa mắt. Bình thường chỉ thấy tướng mạo nàng thanh tú, không có son phấn cũng coi như dễ nhìn, thế nhưng hôm nay, nàng rõ ràng là một mỹ nhân.

Lục Thần dời mắt sang chỗ khác, định thần một chút, nói: "Đi thôi!"

"Vâng." Tang Vũ bắt kịp bước chân hắn, không nói thêm nửa lời dư thừa, im lặng theo hắn đi đến phòng ăn.

Trên đường đi, trong lúc chào hỏi, mọi người cũng không nhìn được mà nhìn về phía Tang hộ pháp của bọn họ. Các chủ thì vẫn vậy, luôn luôn đem đến cảm giác lười biếng mà yêu mị, nhưng Tang hộ pháp hôm nay dường như rất khác lạ.

Dáng người Tang Vũ rất cao, vẻ mặt thờ ơ không chút biểu tình, mỗi cái giờ tay nhấc chân không còn mang vẻ sát phạt, già dặn của những ngày qua, ngược lại lộ ra vẻ đẹp thanh cao thoát tục, khiến cho người ta không thể dời mắt.

Hai người theo lệ ăn cơm cùng bàn với nhau, bởi trước giờ hộ pháp luôn là người thân cận nhất Các chủ.

Ngồi đối diện với Tang Vũ, nhìn nàng ăn mặc, trang điểm không giống thường ngày, trong lòng Lục Thần bỗng có cảm giác nôn nóng khó hiểu. Mà khi chứng kiến mọi người len lén nhìn sang Tang Vũ, nàng không những không biết xấu hổ mà còn mỉm cười đáp lại, cảm giác nôn nóng liền biến thành lửa giận vô cớ.

"Không được cười." Trước khi hắn kịp phát giác, lời nói đã vô thức thốt ra khỏi miệng. Tang Vũ ngẩng đầu nhìn hắn, ánh mắt kinh ngạc.

"Hộ pháp phải nghiêm túc một chút mới tốt." Đây là lời giải thích của Lục Thần.

"Vâng." Tang Vũ gật đầu, cảm thấy rất hài lòng. Nàng còn chưa có sử dụng Mị công đã có thể khiến nhiều người ghé mắt lưu luyến như vậy rồi, lát nữa nhất định phải tính toán một chút, xem về sau có nên duy trì vẻ ngoài thế này hay không. Còn như không cho cười, vậy nàng liền không cười, dù sao lát nữa sử dụng Mị công cũng không nhất định phải cười.

Hiện giờ Lục Thần đang rất khó chịu, khó chịu tới nỗi không nuốt trôi cơm. Hôm nay hắn có cảm giác bản thân không có chỗ phát hỏa, nhất là khi đối mặt với Tang Vũ.

Cơm nước xong xuôi, Lục Thần đi thẳng về phòng ngủ, Tang Vũ cũng hộ tống hắn như thường.

Hai người yên lặng đi tới cửa phòng.

Lục Thần bước vào trong, quay đầu thấy nàng vẫn đứng ngoài cửa, cảm giác nóng nảy trong lòng không chút suy giảm, "Tang hộ pháp, người lui xuống được rồi."

Tang Vũ ngẩng đầu nhìn hắn, nhẹ nhàng nói, "Vâng."

Nàng nhìn thẳng vào mắt hắn, ánh mắt như xoáy nước sâu hun hút, khiến cho người ta không thể kiềm chế mà bị cuốn vào, khóe miệng nàng hơi nhếch lên, không tính là cười, nhưng Lục Thần lại cảm thấy giờ khắc này đây, nàng cười đến khuyên quốc khuyên thành, giọng nói nàng giống như một chiếc lông vũ nhẹ nhàng cả vào ngực hắn. Rốt cục chuyện gì đang xảy ra?

Tang Vũ trả lời xong liền xoay người toan đi. Bóng người cao gầy trở nên mờ ảo trong màn đêm, hết như bóng ma thoát ả thoát hiện.

Nhìn nàng rời đi không chút lưu luyến, trong lòng phảng phất trở nên trống rỗng, Lục Thần vô thức lên tiếng, "Tang hộ pháp, đợi đã."

Tang Vũ ngừng lại, đưa lưng về phía hắn, khóe miệng khẽ nhếch lên.

Nàng xoay người, lần nữa nhìn vào mắt hắn, "Các chủ, có chuyện gì sao?"

Bạn đang đọc truyện *Tang Vũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6

Editor: Imelda Phạm

Lục Thần, chàng thắng rồi! Đời này kiếp này, cho dù mãi mãi chỉ có thể ở cạnh chàng với tư cách hộ pháp, ta cũng buông không nổi...

Lục Thần cũng kinh ngạc trước phản ứng của mình. Đợi tới khi nhìn thấy Tang Vũ quay lại, trong lòng mơ hồ dấy lên cảm giác khẩn trương, hô hấp cũng dần dồn dập. Trong bóng đêm mờ ảo, dung nhan nàng như có một tầng mị hoặc phủ lên, khiến người ta không nhận được mà sa vào.

"Người..." Bàn tay vô thức xiết chặt, hắn chăm chăm nhìn nàng.

"Các chủ." Tang Vũ cất bước đi vào, đứng thẳng trước mặt hắn, "Có gì phân phó sao?"

Lúc này, trong đầu Lục Thần chỉ có một ý nghĩ duy nhất - không thể để nàng rời đi. Lục Thần nhìn nàng, từ đôi mắt đến sống mũi cao thẳng, rồi tới cánh môi mỏng nhạt, cơ thể như có ngọn lửa thiêu đốt - hắn muốn nàng.

Gương mặt hắn dần đỏ ửng. Tang Vũ tiến lên một bước, vẻ mặt khó hiểu, "Các chủ, người làm sao vậy?"

Môi mỏng đóng mở theo lời nói của nàng. Lục Thần giống như không nghe được bất cứ thứ gì, chỉ chăm chú nhìn nàng, ánh mắt mê say.

Nàng cách hắn rất gần, rất gần, gần tới nỗi hắn chỉ cần duỗi tay là có thể ôm nàng vào lòng, gần đến nỗi hắn nghĩ thấy mùi hương thơm ngát tỏa ra từ người nàng.

Nhìn Lục Thần trước mặt đã động tình, hơn nữa có hơi hỗn loạn, Tang Vũ hít vào một hơi, vươn tay muốn chạm lên gò má hắn. Có điều, bàn tay đã sắp tới gần, nàng chợt ngừng lại - Đây là điều mình muốn sao? Các chủ như vậy...thật sự là điều mình muốn sao?

Nàng lưỡng lự trong chốc lát, sau đó rũ mắt xuống, thu liễm Mị công. Nàng cúi đầu, nhếch môi cười giấu - quả nhiên, bản thân còn chưa đủ can

đám...

"Các chủ nghi ngại cẩn thận, thuộc hạ xin cáo lui." Nàng lui ra sau, khôi phục vẻ cung kính trước kia.

"Đừng đi." Khuỷu tay đột nhiên bị nắm chặt, thanh âm của hắn tràn ngập đè nén. Tang Vũ kinh ngạc nhìn hắn, nhưng trước mắt nàng, Lục Thần rõ ràng vẫn đang ở trạng thái động tĩnh, mắt đen như mực, sâu không thấy đáy.

Sao có thể? Mị công đã được thu hồi, Các chủ phải lập tức thanh tỉnh mới đúng..

"Các..." Nàng hoang mang mở miệng.

Lục Thần giống như bất mãn với biểu tình phá hư không khí của nàng, trực tiếp nghiêng đầu, áp miệng lên đôi môi nhỏ xinh của Tang Vũ.

Trong đầu như có pháo nổ, nàng mở to hai mắt, không dám tin nhìn Lục Thần. Lúc này, nàng có thể cảm nhận rõ ràng cánh môi mềm mại của hắn.

Tại sao lại như vậy?

"Tang Vũ..." Hắn nỉ non gọi tên nàng, lưu luyến không rời cánh môi Tang Vũ.

Dần dần, chút đụng chạm đơn giản này đã không thể thỏa mãn khát vọng sâu trong nội tâm hắn.

Hắn muốn nàng...muốn nàng nhiều hơn nữa...

Hắn vươn lưỡi liếm nhẹ bờ môi nàng, cảm giác lạnh lạnh khiến cả người hắn không nhịn được mà run rẩy.

Không đủ!

Hàng mày vô thức cau lại - Như vậy không đủ...

Hai cánh tay hắn hơi dùng lực, áp chặt người nàng vào lòng hắn, một tay vòng ra phía sau nâng gáy nàng lên. Tang Vũ bị ép ngửa đầu ra sau, môi mỏng hé mở. Lục Thần nhếch môi, thừa cơ vươn lưỡi tiến vào miệng nàng, không ngừng dây dưa thật lâu...

Nàng chậm rãi khép mắt, run rẩy cảm thụ hết thảy.

Sư phụ từng nói - Nếu như trong lòng có tình, cho dù thu lại Mị công cũng sẽ không có tác dụng, bởi vì thứ bị Mị công kích thích chính là tình cảm chân chính trong nội tâm con người.

Khóe mắt dần ướt át - Phải chăng, mộng đẹp đã thành sự thật?

Đêm xuân ấm áp, hiệp cốt nhu tình...

Đêm hôm đó, nàng dâng trọn bản thân cho hắn. Bọn họ dây dưa không ngừng, cuối cùng mệt mỏi mà là đi. Thân thể đau đớn, nhưng nàng lại cảm thấy đây chính là giây phút vui sướng nhất của đời mình...

Đêm hôm đó, thẳng tới khi chìm vào giấc ngủ, khóe môi nàng vẫn lộ ý cười...

...

Ánh dương chiếu qua khe cửa, chiếu vào căn phòng còn hơi mờ tối. Trên giường gỗ khắc hoa văn, nữ tử vẫn say giấc nồng, mà nam tử yêu mị đã mặc xong y phục bên trong, tùy ý khoác thêm ngoại bào ngồi ở mép giường. Hắn không nói một lời nhìn nữ tử trước mặt, ánh mắt u ám.

Cảnh tượng đêm qua cùng Tang hộ pháp hiện lên rõ mồn một trước mắt hắn. Hắn biết tâm ý của nàng, nhưng xưa nay chưa từng làm rõ, cũng không hề cự tuyệt. Lão Các chủ từng nói với hắn - trên thế giới, thứ duy nhất có thể tin tưởng chính là tình ý của nữ nhân. Hắn cần một thuộc hạ tuyệt đối trung thành, nàng chính là lựa chọn tốt nhất.

Nữ nhân của hắn, ai cũng có thể, duy nhất nàng là không được. Bởi so với một nữ nhân tốt, hắn càng cần một hộ pháp tốt. Mà một khi Tang Vũ thành nữ nhân của hắn, thì cũng có nghĩa là sẽ có một ngày, nàng không còn là hộ pháp khiến hắn hài lòng trước kia nữa.

Hơn nữa, hắn cũng không thích một nữ tử có khả năng sử dụng Mị công với mình. Nhưng một hộ pháp có khả năng sử dụng mị công, một hộ pháp có thể dùng mỹ nhân kê lại là chuyện hoàn toàn khác.

Ha...

Hắn khẽ cười một tiếng, dựa vào thành giường, lưỡi biếng vuốt tóc - nàng cũng nên tỉnh rồi!

Nhẹ nhàng di chuyển thân mình, thân dưới truyền đến cảm giác đau nhức, toàn thân nhóp nhép mồ hôi, giống như hoàn toàn không có khí lực. Tang Vũ cau mày, chậm rãi mở mắt...

Trời...sáng rồi...

"Người tỉnh rồi."

Các chủ! Nàng vội vàng quay người sang, nhìn hấn đang ngồi ở phía đối diện. Chấn mông trên người hơi trượt xuống, lúc này nàng mới phát giác mình đang trong tình trạng thân không mảnh vải. Tang Vũ lúng túng, gương mặt nắm chặt mép chặt. Nàng chậm chạp ngẩng đầu, dè dặt nhìn hấn. Lục Thần mỉm cười, nhưng đáy mắt không cười, ánh mắt kia khiến ngực trái Tang Vũ như thắt lại.

"Công phu của Tang hộ pháp quả nhiên cao cường. Mị công như lưu hỏa thuần thanh, mỹ nhân kể lại càng không chê vào đâu được."

Tang Vũ run lên - Các chủ đã biết...

Nhưng mà, nhưng mà nàng rõ ràng không có sử dụng Mị công, trước cái hôn kia, nàng thực sự đã ngừng lại.

Nàng há miệng muốn giải thích, lại bị vẻ châm biếm lóe lên trong mắt hấn cản lại.

Lục Thần vịn tay vào mép giường, nghiêng người về phía nàng, "Thân thể của Tang hộ pháp thực không tồi, không nghĩ sau nhiều lần sử dụng mỹ nhân kế lại vẫn còn nguyên vẹn."

"Các chủ..." Giọng nói nàng run lên.

"Nhưng mà, như nữ giang hồ không câu nệ tiểu tiết, hấn là Tang hộ pháp cũng sẽ không trách chuyện đêm qua tại hạ phóng túng. Tại hạ chỉ là bị Mị công mê hoặc, có chút nhu cầu mà thôi. Người tình ta nguyện vốn là chuyện tốt. Nếu như ngày sau Tang hộ pháp còn có nhu cầu, Lục mỗ cũng sẽ sẵn sàng phụng bồi." Lúc nói ra câu này, vẻ mặt Lục Thần rất ung dung, giọng điệu lại vạn phần tàn nhẫn.

Bàn tay nàng vô thức nắm chặt - Hấn...tại sao hấn có thể nói như vậy. Hấn rõ ràng biết nàng đối với hấn... Hấn biết rất rõ.

"Lúc sau ta không có dùng Mị công." Nàng giống như chỉ còn chút hơi tàn, giống như một người sắp chết đuối liều mạng vươn tay tìm cọc gỗ, - không có Mị công...Các chủ, người rõ ràng thích ta.

Ánh mắt hấn ngậy ra một chút, lại hừ một tiếng, "Thì đã sao? Lục mỗ trước giờ không phải Liễu Hạ Huệ, có nữ nhân đưa tới trước cửa, ăn không có ai không muốn!?"

Nàng nhìn hấn, tai như ù lên, không biết nói tiếp thế nào.

Một âm thanh vang lên, phá vỡ không gian yên tĩnh.

"Các chủ, tiểu nhân đưa nước tới."

"Vào đi." Lục Thần cười đáp, ánh mắt nhìn nàng trở nên xa lạ.

Tang Vũ như bừng tỉnh, hốt hoảng muốn nằm xuống trốn trong chăn, bả vai lại bị tay hấn giữ chặt.

Người đến đẩy cửa mà vào, thấy tư thế của hai người, nhất là bờ vai để trần lộ của Tang hộ pháp, kinh ngạc há miệng.

"Đề nước xuống, người lui đi." Lục Thần không quay đầu nói.

"A? A, vâng." Người đến đặt chậu nước xuống, hoảng sợ lui ra ngoài, đóng chặt cửa lớn, lại nghe tiếng Các chủ bình tĩnh nói một câu, "Tang hộ pháp, người chỉ có thể là hộ pháp của ta."

Tang Vũ mở to hai mắt nhìn về phía hấn, trong đầu một mảnh trống không.

"Chuyện đêm ta sẽ không truy cứu. Lúc đó bỏ qua, Tang hộ pháp, người chính là hộ pháp tốt nhất của ta." ánh mắt hấn thậm chí tràn ngập chân thành?

Nàng cười nhạt - Chân thành!?

Lục Thần, chàng cố ý! Cố ý không gọi ta tỉnh, cố ý không để ta trốn đi, cố ý để người khác nhìn thấy, cố ý để người khác nghe được câu nói cuối cùng kia!

Toàn bộ người trong Các đều sẽ biết - Tang hộ pháp mến mộ Các chủ, không tiếc lấy thân mê hoặc, nhưng cuối cùng lại bị Các chủ lạnh lùng cự tuyệt?

Chàng chắc chắn ta sẽ không phản bội, sẽ không rời đi. Tiền đặt cược là bản thân chàng, còn lợi thế...chính là chân tình của ta.

Tang Vũ ta có tài đức gì, lại có thể được Các chủ đề mắt như vậy, đối đãi như thế?

Nàng vén chăn lên, không e dè đứng trước mặt hấn, đi tới bên giường, chậm rãi nhặt từng mảnh y phục của mình, lại lặng yên mặc vào từng món. Từ đầu tới cuối, trên mặt nàng không lộ chút biểu tình, giống như một con rối không có linh hồn.

Lục Thần vẫn ngồi trên giường, không nói một lời nhìn nàng từ toàn thân xích lửa đến y phục chỉnh tề, bàn tay dưới áo vô thức xiết chặt tự bao giờ.

Mặc xong y phục, nàng tùy ý chỉnh lại vạt áo, sau đó buộc tóc lên, đoan đoan chính chính khom lưng trước hấn, "Thuộc hạ cáo từ.", nói rồi, nàng xoay lưng bước về phía cửa.

"Tang hộ pháp..." Lục Thần gọi lại nàng, thanh âm mang theo do dự.

"Từ nay về sau, thuộc hạ sẽ chú ý bản phận, mong Các chủ yên tâm" bước qua bậc thềm, nàng trở tay đóng cửa lại, cố gắng thẳng lưng đi về phòng mình.

Nàng ngẩn ngơ bước trên đường dài lát đá, trong đầu chỉ có một chữ - Tiện.

Đề hình dung bản thân lúc này, có lẽ không còn từ nào phù hợp hơn nữa...

Sau đoạn đối thoại kia, trong lòng nàng lại có thể vui mừng như cũ, bởi đêm qua nàng không có sử dụng mị công, bởi đêm qua hấn điên cuồng vì nàng..

Lục Thần, chàng thắng rồi! Đời này kiếp này, cho dù mãi mãi chỉ có thể ở cạnh chàng với tư cách hộ pháp, ta cũng không buông nổi...

Bạn đang đọc truyện *Tang Vũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7

Editor: Imelda Phạm

Một tháng sau đó, Tang Vũ trở lại làm một Tang hộ pháp đúng mực như trước. Chỉ là mỗi khi Lục Thần không chú ý, nàng sẽ len lén ngắm nhìn hấn, không có mục đích gì, chỉ là cứ nhìn hấn như vậy. Sau đó, trước khi hấn xoay người, nàng nhất định sẽ cung kính cúi đầu, giấu đi ánh mắt của mình.

Cùng vào cùng ra như cũ, trầm mặc ít nói như cũ, nhưng Lục Thần rõ ràng cảm nhận được sự thay đổi của nàng.

Cứ cách vài ngày, hành trình của Lý Uyển Nhi sẽ có người hồi báo, nàng cũng rất tận chức tận trách mà nói lại cho hấn, không thêm không bớt một lời.

Trước đây, mỗi lần nhắc tới Lý Uyển Nhi, hấn còn có thể nhìn ra nàng giả vờ bình tĩnh, nhưng hiện tại, biểu tình của nàng như đã chìm xuống đáy nước, chìm sâu tới nỗi hấn không thể phân biệt vui buồn.

Lục Thần không hề phát hiện tâm tư của mình thực chất cũng đã thay đổi, hấn mỉm cười - làm tốt bổn phận của mình, đây mới là hộ pháp tốt nhất của hấn.

Xe ngựa đón Lý Uyển Nhi rút cục vào tới thành. Khi Tang hộ pháp lần nữa hồi báo tin tức với mình, trong đầu Lục Thần đột nhiên hiện ra một ý tưởng kỳ quái - Nếu hấn để Lý Uyển Nhi vào ở Hương Các, Tang hộ pháp sẽ phản ứng thế nào?

Nghĩ vậy, hấn liền nói lên cái quyết định ngẫu hứng kia. Không ngoài ý muốn, nàng lập tức lộ vẻ khiếp sợ, sau đó lại giả vờ trấn tĩnh.

Câu hỏi kế tiếp của nàng lại khiến hấn cảm thấy vui vẻ không rõ nguyên do.

"Các chủ... thật sự muốn lấy Lý Uyển Nhi?"

Lục Thần có chút kiêu ngạo - Quả nhiên, nhắc tới Hương Các, nàng liền nghĩ tới chuyện này. Trêu chọc nàng một chút cũng không có gì không tốt, dù sao hấn cũng sẽ không lấy Lý Uyển Nhi kia. Dựa vào một chút hữu dụng của nàng ấy, tạm thời để nàng ở Hương Các vài ngày cũng chẳng sao.

Lục Thần nghĩ thế, nhưng lời đến miệng lại là câu nói quen thuộc kia, "Tang hộ pháp, đây không phải là chuyện mà người nên hỏi. Người chỉ cần làm tốt bổn phận của mình là được. Đi xuống đi."

Khi nói những lời này, chính hấn cũng không pháp hiện bản thân tâm tình bất định, vô thức lên giọng.

Tang Vũ không nói gì nữa, yên lặng rời đi.

Nhìn theo bóng lưng có chút cứng nhắc của nàng, cảm giác vui vẻ vừa mới dấy lên trong lòng hấn chợt tan thành mây khói.

Thật khó hiểu! - Đây chính là lời nhận xét của Lục Thần về tâm tình của mình lúc này...

...

Ngày hôm sau...

"Các chủ, Lý cô nương tới." Tùng Thanh gõ cửa, nói.

"Chờ một chút." Đây là lời đáp của Lục Thần.

Bên ngoài cửa phòng, Lý Uyển Nhi sau khi nghe xong câu này, gương mặt hơi đỏ lên - theo Tùng Thanh tới phòng ngủ của Lục Thần, có phải nàng quấy rầy hấn nghị ngơi rồi không?

Một lát sau, Lục Thần đẩy cửa bước ra, mỉm cười nhìn Lý Uyển Nhi, "Đoạn đường này Lý cô nương mệt nhọc rồi." Giọng nói của hấn ôn nhu tiếng tình nhân thăm thi bên tai.

"Cũng không tệ." Nhìn thấy công tử văn nhã mà mình ngày đêm mong nhớ, Lý Uyển Nhi không khỏi âm thầm vui sướng.

"Lý cô nương ở quen Hương Các chứ?"

Hương Các... Khuôn mặt Lý Uyển Nhi càng đỏ hơn. Ngày hôm qua, nàng mới từ miệng nha hoàn biết rằng, Hương Các kia vốn là chỗ ở của Các chủ phu nhân tương lai.

"Nơi Lục công tử an bài đương nhiên là tốt nhất." Câu trả lời này quả nhiên khéo léo tài tình, chứa đựng ý tứ vô cùng sâu xa.

Lục Thần nghe xong khẽ nhướn mi, sau đó lại nhoèn miệng cười, khiến cho trong lòng Lý Uyển Nhi như có nai con nhảy loạn.

Trong khi nói chuyện, Lục Thần lơ đãng quét mắt một vòng xung quanh - Tại sao Tang hộ pháp còn chưa tới? Thường ngày không phải nàng lúc nào cũng theo sát hấn sao?

"Có nhìn thấy Tang hộ pháp không?" Lục Thần quay sang hỏi Tùng Thanh, dáng vẻ vô cùng chính trực.

"Hộ pháp vừa mới rời đi, nói không muốn quấy rầy Các chủ và Lý cô nương." Tùng Thanh cung kính đáp, trong lòng thầm nghĩ: Xem ra Tang hộ pháp đã bỏ cuộc rồi. Cũng khó trách, Lý cô nương đã tới đây, Tang hộ pháp có quyền rũ Các chủ thế nào đi nữa cũng vô ích, người ta là mỹ nữ đứng thứ ba trong giang hồ nha. Có điều, nói đi cũng phải nói lại, hôm đó Tang hộ pháp thực sự cũng xinh đẹp khác người.

Trong lúc Tùng Thanh còn đang lăm nhăm trong lòng, sắc mặt Lục Thần lại lạnh xuống - Nàng quả nhiên rất thức thời!

Tiếp đó, Lục đại Các chủ nói ra một câu, giọng điệu vô cùng vui mừng, nhưng sắc mặt lại lãnh lẽo như băng tuyết nghìn năm, "Tang hộ pháp quả nhiên rất biết hành sự tùy theo hoàn cảnh."

Lý Uyển Nhi ngược lại không suy nghĩ nhiều, dù sao lần nào gặp mặt, nàng và Lục Thần cũng đều ở riêng với nhau. Đúng rồi, lúc đầu chàng còn nói hộ pháp người ta là nha hoàn của mình cơ đấy. Nghĩ vậy, Lý Uyển Nhi không khỏi cảm thấy ngọt ngào - hai người bọn họ, từ lúc bắt gặp gặp gỡ đến giờ... Có tính là trời cao định trước?

Tuy nói Thiên Diệp Các là ma giáo, nhưng Lý Uyển Nhi tuyệt nhiên không quan tâm. Tại sao lại phải quan tâm? Chính tà mền nhau chẳng phải sẽ càng thêm kinh thiên động địa, quỷ thần khiếp sợ, cảm động lòng người hay sao? Huống chi Lục đại Các chủ lại phong lưu phóng khoáng, dịu dàng chu đáo như vậy. Nam nhân tốt như thế biết tìm ở nơi đâu? Hơn nữa, hiện tại chàng để ta vào ở Hương Các, rõ ràng chính là ám chỉ chuyện kia rồi.

Càng nghĩ càng chắc chắn, Lý cô nương đã sớm biến mình thành phu nhân Ma giáo. Ngẫm kỹ lại, cái danh hiệu này cũng thật soái!

Cả một ngày này, Lục Thần gần như đã dẫn Lý Uyển Nhi lang thang khắp Các. Có điều, tận đến giờ, hấn vẫn không cách nào tìm ra Tang hộ pháp. Không biết là vì sao, ngay đến phòng ở của Tang hộ pháp, Lục Thần cũng mượn có "thuận đường" để dẫn Lý cô nương vào thăm một chuyến, nhưng cuối cùng vẫn không có được kết quả như mong muốn.

Nàng rốt cuộc đi đâu?

...

Cùng lúc đó, Tang hộ pháp "thức thời" đã sớm không còn ở trong Thiên Diệp Các.

Gió thổi vi vu, rừng cây xào xạc...

Một tảng đá lớn màu xám xanh vững vàng cắm vào sườn núi. Ngồi từ trên cao nhìn xuống, toàn bộ phía dưới đều là núi rừng xanh ngát, tầng tầng lớp lớp tán lá tươi non, lại thêm nắng xuân bao phủ, trời cao xanh biếc, xác thực là cảnh đẹp nhân gian...

"Lộc cốc..." một hũ sành nhỏ lăn xuống từ trên tảng đá, rơi vào trong bụi cỏ, lại lăn thêm mấy vòng rồi dừng lại, lộ ra một chữ - Rượu.

Người phương nào ở đây uống rượu?

Chính là Tang hộ pháp của Thiên Diệp Các.

Vừa rồi là nàng không chú ý, để hũ rượu trượt tay rớt xuống. Cũng may là đã uống hết, cho nên Tang Vũ cũng không cảm thấy quá đáng tiếc.

Rượu đã uống hết, người lại chưa say, chuyện này cũng chẳng mấy tốt đẹp. Tang Vũ phiền lòng lắc đầu, sớm biết thế này đã mua nhiều hơn một chút.

Hôm nay Các chủ đi cùng Lý cô nương, nàng vẫn nên thức thòi một chút, ngoan ngoan đợi ở chỗ này, đến khi trời tối đen mới về cũng chả sao, đỡ phải e ngại ánh mắt hân.

Dù sao cũng phải đợi đến tối...chỉ bằng đi mua thêm ít rượu.

Nghĩ vậy, Tang Vũ liền đứng lên, dùng khăn công đi thẳng tới quán rượu Hoa Quế ở chân núi.

Quán rượu Hoa Quế này cũng không phải là nơi cất giữ rượu quý lâu năm gì đó, mà là bọn họ dùng hoa quế ở quê nhà cất rượu. Tang Vũ rất thích loại rượu này, thường thường sẽ tới mua một ít, vậy nên hôm nay muốn mượn rượu giải sầu, nàng cũng không nghĩ ra nơi nào khác để đi.

Bước vào tửu quán, Tang Vũ trực tiếp gọi hai hũ rượu Phần, cộng thêm một bát rượu cất hoa quế.

Hôm nay tửu quán không quá đông người, ước chừng chỉ có ba bàn kín chỗ, cộng thêm ba, bốn cái bàn chỉ có một người ngồi, đương nhiên đó là tính cả Tang Vũ. Tửu quán trước giờ vốn là nơi để mọi người buồn chuyện.

"Các người đã nghe nói chưa? Lục Thần khiến cho Dược Cốc tiên tử say mê đến thần hồn điên đảo. Hiện tại nàng đã đuổi tới Thiên Diệp Các rồi."

Cánh tay cầm bát rượu của Tang Vũ dừng lại giữa không trung - Trên giang hồ đồn đại như vậy? Không đúng nha! Rõ ràng là Các chủ say mê Lý cô nương, hơn nữa còn đón người ta về nhà.

"A? Thật vậy sao? Công Tôn Lễ vẫn chưa đến phá Thiên Diệp Các sao?"

"Nghe nói lúc Công Tôn Lễ nghe được tin này chính là gia yến, hân tặc giận tới nổi mặt mày đỏ bừng, ném bát xông ra ngoài, sau lại bị Công Tôn Thành một chưởng đánh về chỗ cũ."

"Ha ha ha... Một chưởng của Công Tôn Thành...Vây là gay rồi đây!"

"Cũng không tới nỗi. Công Tôn Lễ nằm trên giường ba ngày, vết thương khá hơn một chút liền gạt đầu bỏ nhà ra đi rồi. Ta nghĩ, tám phần là chạy tới Thiên Diệp Các tìm nhân yêu đòi người."

"Râm..."

"Răng rắc..."

"Rào rào..."

Cái bàn giữa hai người bỗng chốc hóa thành vụn gỗ.

Hai người kia lập tức cầm miếng, rụt cổ nhìn tiểu cô nương trước mắt.

Tiểu cô nương này...sức lực thật lớn! Lại còn không nói một lời đánh tan bàn rượu của bọn họ, là đánh tan a...

Tang Vũ phui phui bụi gỗ trên tay, mặt không đổi sắc nhìn hai người, "Nói rõ chuyện của Công Tôn Lễ cho ta."

Hai người khó hiểu nhìn nhau, ngay sau đó hoảng sợ kể lại sự tình.

Công Tôn Lễ là con một của Công Tôn gia đời này, hai năm trước vừa gặp đã phải lòng Dược Cốc y tiên Lý Uyển Nhi, sau đó mãnh liệt theo đuổi. Thực tình mà nói, Công Tôn Lễ gia thế tốt, đáng đáp không tệ, còn là một người hiếu học, còn vừa thi đỗ cử nhân, thế nhưng Lý Uyển Nhi hết lần này tới lần khác bày tỏ thái độ không thích, nói hân đường đường là hậu nhân của danh môn võ lâm, vậy mà lại không tinh võ nghệ, chỉ thích văn vẻ chơi chữ. Vì vậy, chuyện này liền chớ thành một vở hoa roi hữu ý, nước chảy vô tình. Bây giờ, Công Tôn Lễ lại bị Lục Thần của Thiên Diệp Các đá một cước đau như thế, trên giang hồ ai ai cũng đang chờ xem kịch vui. Đây chính là cuộc chiến tranh giành mỹ nhân của hậu nhân danh môn chính phái và đại ma đầu đó nha!

"Hết rồi?" Thấy hai người ngừng lại, Tang Vũ thờ ơ hỏi.

"Hết rồi..." Thật đáng sợ! Nữ hiệp khiến cho chúng tiểu nhân thực sợ hãi!

Tang Vũ gật đầu, "Tốt lắm!"

Nàng vừa dứt lời, hai kẻ nhiều chuyện chợt cảm thấy bàn tay đau xót, cúi đầu nhìn xuống thì thấy đũa trúc đã đâm xuyên qua lòng bàn tay từ bao giờ, máu tươi không ngừng chảy ra, nhuộm đỏ cả nền đất.

"A...", hai người kêu lên thảm thiết.

Mà lúc này, Tang Vũ sớm đã cảm theo bầu rượu cách xa từ quán trăm mét. Nàng quay đầu về phía hai người kia, giọng nói lạnh lẽo, "Về sau bớt nói bậy sau lưng người khác đi."

Hừ! Dám nói Các chủ của bọn ta là nhân yêu, chút thương thế này là quá hời cho các ngươi rồi!

...

Tang Vũ mới vừa trở lại Thiên Diệp Các thì đã có người tới báo, nói là Công Tôn Lễ tới cửa đòi Lý Uyển Nhi, bị Các chủ đánh một trận rồi giam lại. Tất cả mọi người đều nói đây là "Hai chủ giận dữ vì hồng nhan".

Nghe tới đây, trong lòng Tang Vũ lại rơi bộp một cái - chàng lại có thể vì Lý Uyển Nhi mà công khai kết thù với Công Tôn gia sao? Tuy nói tất cả danh môn chính phái đều là kẻ địch của chúng ta, nhưng trực tiếp trở mặt với Bắc đầu võ lâm - Công Tôn Thành... Công Tôn gia kia nhất định sẽ vui vẻ đánh trước mấy trận với Thiên Diệp Các, sau đó cảm thấy chưa vừa lòng thì sẽ làm ra hành động vi đại - trăm phái cùng vây ma giáo. Loại chuyện này trước kia không phải chưa từng xảy ra, nhưng lần gần đây nhất cũng là thời của lão lão giáo chủ rồi. Xem tình hình này, nói không chừng vài ngày nữa, Các chủ rất có thể sẽ để bọn họ mở rộng kiến thức, hiểu được thế nào là "trăm phái vây công". Nghĩ thế, Tang Vũ liền không nhịn được phì cười - Mẹ kiếp! Lý Uyển Nhi đúng là cái đồ hồng nhan họa thủy!

Sau bữa cơm chiều, Lục Thần đặc biệt phái người đi gọi Tang Vũ.

Tang Vũ đến nơi không thấy Lý Uyển Nhi, trong lòng cũng dễ chịu hơn chút -... Ít nhất... Hai người bọn họ còn chưa tiến tới giai đoạn chung chấu chung gối...

"Hôm nay ngươi đã đi đâu?" Lục Thần vừa mở miệng liền tra hỏi hành tung của nàng.

"Thuộc hạ chỉ đi ra ngắm phong cảnh một chút."

"Ngắm phong cảnh?" Lục Thần tức giận, trên mặt lại là biểu tình buồn cười, "Tang hộ pháp thật là nhàn nhã."

"Thuộc hạ không dám." Tang Vũ khẽ cúi đầu, vẻ mặt bình tĩnh không chút gợn sóng.

"Ngươi có gì mà không dám?" Sắc mặt Lục Thần lại lạnh xuống, "Ngươi còn nhớ mình là hộ pháp hay không? Buổi chiều có người tới cửa quấy rối, ngươi lại có thể đi ngắm phong cảnh!"

Có người tới cửa quấy rối? Là Công Tôn Lễ sao?

"Thuộc hạ biết sai." Tang Vũ không chút do dự quỳ một chân xuống, "Xin Các chủ khiển trách." quả thực, thân là hộ pháp của Thiên Diệp Các, bốn phận của nàng là bảo hộ bên người Các chủ, vô luận thế nào nàng cũng không nên vì tức giận mà bỏ đi. Lần này còn dễ nói, Công Tôn Lễ kia không tinh võ thuật, nhưng vạn nhất về sau người đến là cao thủ, mà nàng lại không ở cạnh Các chủ...

"Ngươi cũng thực thành thật." Giọng điệu của Lục Thần thoáng mềm ra "Khiển trách mà nói..." hần cố ý kéo dài giọng, sau đó giả bộ không mấy để tâm nói, "Vay phạt ngươi từ giờ phải bảo vệ ta lẫn Lý cô nương!"

Tang Vũ lập tức ngừng đầu, nói như đinh đóng cột, "Không thể!"

Lục Thần vừa mới nguôi ngoai lại bị nàng phản bác như thế, lửa giận không khỏi lần nữa bốc lên, "Ngươi có còn nhớ quy tắc của hộ pháp Thiên Diệp Các?"

"Thuộc hạ nhớ kỹ." Tang Vũ không muốn nhượng bộ, nàng tuyệt đối sẽ không bảo vệ cái kẻ phá hồng nhan họa thủy kia, "Thuộc hạ chỉ biết bảo hộ Các chủ, người khác thuộc hạ không quản.", cũng không muốn quản...

"Quy tắc thứ hai của hộ pháp - vạn sự lấy Các chủ làm đầu. Để người bảo vệ Lý cô nương là mệnh lệnh của Các chủ, ngươi dám không nghe theo?" Lục Thần bắt đầu gây sự, "Điều thứ ba - Nhân việc người thường không thể nhàn, đi đường người thường không thể đi. Tang hộ pháp của chúng ta lẽ nào ngay cả chút chuyện nhỏ này cũng không làm được sao?"

"Nếu có cao thủ xâm phạm, thuộc hạ sợ là không thể chú ý vẹn toàn." Tang Vũ vẫn cố gắng cãi lại.

"Đây là mệnh lệnh!" Lục Thần một lần nữa nhấn mạnh.

Độ mắt với nhau vài giây, cuối cùng vẫn là Tang Vũ cúi đầu, "Vâng."

Dường như phát hiện bản thân hơi quá đáng, nét mặt Lục Thần hơi mất tự nhiên, nhất là vừa rồi, hần giống như thấy được vẻ thương tâm xẹt qua mắt nàng.

"Ngươi lui xuống đi, ngày mai bắt đầu bảo hộ bên người ta và Lý cô nương."

"Vâng." Tang Vũ thấp giọng đáp lại, sau đó nàng lập tức rời đi, dứt khoát không quay đầu nhìn lại.

Lục Thần thờ dài, xoay người đi vào trong phòng.

Bạn đang đọc truyện *Tang Vũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8

Editor: Imelda Phạm

Kiếp này, hần chỉ cần mình nàng, cần bọn họ trọn đời bên nhau...

Nàng rất thích hần, hiện tại hần cũng thích nàng. Nàng biết được điều này, nhất định sẽ cao hứng bật cười...

Nàng cười rộ lên rất đẹp, so với tỏ vẻ nghiêm trang tốt hơn rất nhiều, giống như ngày đó bọn họ ở bên nhau, cả hai đều rất hạnh phúc...

Con người, chính là ở trong nghịch cảnh mà mài luyện, nhưng nghịch cảnh quá nghịch lại khiến lòng người như tro nguội.

Đây chính là cảm nghĩ của Tang Vũ sau nhiều ngày đi theo bảo vệ Các chủ và Lý cô nương. Mỗi ngày nhìn bọn họ trò chuyện ngọt ngào, mỉm cười ôn như, trái tim nàng như bị đao nhọn rạch xuống, càng lúc càng sâu, càng lúc càng đau không thở nổi. Nàng thậm chí có ý nghĩ xông ra, một đao chém chết nữ yêu tinh kia. Nhưng mà, nàng không thể!

Trong Các, lời đồn đã sớm truyền khắp, nàng trong mắt bọn họ, e rằng chính là thứ cho cũng chẳng ai thèm nhận. Tang Vũ giờ đây chỉ có thể âm thầm cười gấu - nàng quả thật chính là một tiện nhân, thực sự quá tiện, chuyện như thế này mà còn có thể nhẫn. Xem ra, điều thứ ba - Nhẫn việc người thường không thể nhẫn, đi đường người thường không thể đi - nửa vế đầu, nàng có thể làm tốt.

Công Tôn Lễ là một kẻ si tình, nghe nói hần đã ở trong ngục náo loạn đòi tuyệt thực nhiều ngày nay. Sau khi biết được chuyện này, Tang Vũ không khỏi cảm thán - Thì ra trên đời này không chỉ có nàng là tiện nhân! Không biết Công Tôn công tử có thể chống đỡ được mấy ngày nữa đây?

...

Trời đã về khuya, mang theo cảm giác đồng bệnh tương liên, Tang Vũ đi đến địa lao...

Vừa tới địa lao, Tang Vũ theo thói quen muốn đi vào, lại không nghĩ bị hai đệ tử Thiên Diệp Các chặn lại.

"Tang hộ pháp, Các chủ có lệnh, không cho bất cứ ai vào trong."

"Ta cũng không được?" Tang Vũ hơi kinh ngạc.

"Không được."

"Vậy được..." ngoài miệng nói vậy, nhưng vừa quay đầu, nàng liền giơ tay chém ngắt hai gã giữ cửa. Công Tôn Lễ có thể bị coi thường, nhưng không thể chết đói, nhất là chết đói trong địa bàn của Thiên Diệp Các. Chỉ cần hần không sao, quan hệ giữa Thiên Diệp Các và Tôn gia cũng sẽ không tới nỗi lâm vào tình trạng không thể vãn hồi. Chỉ cần Tang hộ pháp nàng còn sống, nàng nhất định không để chuyện tệ nhất kia xảy đến.

Sau khi tìm thấy chìa khóa từ người gã canh cửa, Tang Vũ ngênh ngang tiến vào địa lao. Những kẻ bị nhốt trong căn địa lao này đều là những kẻ tội ác tày trời (đương nhiên là với Thiên Diệp Các). Hiện tại, Công Tôn Lễ bị nhốt ở đây, đương nhiên thể hiện một điều - trong lòng Các chủ, tội của hần không thể tha thứ: Dám ngang nhiên cướp đoạt nữ nhân giữa thanh thiên bạch nhật, quá không ra gì!

Không ngoài dự liệu, Công Tôn công tử bị nhốt tại gian trong cùng. Tang Vũ tới nơi, đã thấy hần ta đói đến là người. Nàng không nói hai lời, trực tiếp lôi hần ra khỏi địa lao - trước tiên cho ăn no đã, có gì nói sau.

...

Công Tôn Lễ bị đá tỉnh.

Đá chỗ nào không đá, hết lần này tới lần khác chỉ chăm chăm đá vào mặt.

Hần uất ức xen lẫn suy yếu mở to đôi mắt ngập nước, chỉ thấy trước mắt là một nữ tử mặt lạnh như tiền, trên người mặc y phục của Thiên Diệp Các, còn hần không biết từ khi nào đã bị đưa đến một căn phòng khác, hơn nữa còn đang quỳ rạp trên đất.

Không còn nghi ngờ gì nữa - Mặt mình chắc chắn là do cô nương này đá!

Hần muốn lên án công khai, muốn lên án!!

"Cô..." Lời còn chưa kịp nói, cái bụng đã lên tiếng trước tiên.

Công Tôn công tử nhất thời đỏ bừng cả mặt, lúng túng không biết nên làm thế nào.

"Đói bụng không?" Cô nương kia nhú mày nhìn hắn.

Công Tôn Lễ lắc đầu, đáng về yếu ớt uể oải.

"Tò vè cái gì? Tiếng lớn như thế, ta nghe thấy rồi."

Cô nương này, thực là không nề mặt người khác! - Công Tôn Lễ sắp rơi lệ tới nơi rồi.

Sau đó, một khay cơm canh nóng hổi, thơm phức được đẩy tới trước mặt hắn.

"Ăn đi!" Tang Vũ nhét đôi đũa vào tay hắn.

Công Tôn Lễ không nói hai lời, dứt khoát ném mạnh đôi đũa xuống nền đất.

"Ta không cần!" Công Tôn Lễ không chịu khuất phục - Lý Uyển Nhi còn chưa thể cứu ra, hắn cũng không thèm ăn cơm.

"Được thôi."

Công Tôn Lễ tròn mắt nhìn Tang Vũ, cảm thấy vô cùng bất mãn - Tốt lắm? Đây là cái kiểu trả lời gì vậy? Không phải nhà người tới ép ta ăn cơm sao?... Ít nhất... ít nhất cũng phải vừa đầm vừa xoa một lát chứ!?

Tang Vũ cầm bát cơm lên, mặt không đổi sắc nhìn hắn, "Lý Uyển Nhi vốn ghét nhất là loại thư sinh vừa vô dụng, vừa yếu ớt như ngươi. Theo ta thấy, ngươi càng thế này, nàng ta càng khinh thường, sau đó Các chủ của chúng ta sẽ nhân cơ hội đó thu nàng vào tay."

"Ngươi..." Công Tôn Lễ bị nàng nói tới nổi tức điên người - Yếu ớt?! Vô dụng?!

Ngươi nói ai là đồ yếu ớt vô dụng? Tại hạ đường đường là một đại trượng phu đầu đội trời, chân đạp đất đó nha!

Công Tôn Lễ lườm nàng một cái, sau đó hung hăng vươn tay cướp bát cơm, điên cuồng cắn nuốt.

Tang Vũ nhìn hắn, nhẹ giọng nói, "Đừng vội, không ai cướp của ngươi, cứ từ từ mà ăn."

Công Tôn Lễ rốt cuộc cũng ăn no. Tại thời điểm hắn đặt bát cơm xuống, Tang Vũ nhanh tay chặt vào gáy hắn, sau đó một đường đem người về lại địa lao.

Được rồi, đại công cáo thành!

...

Tin Công Tôn Lễ bị giam ở Thiên Diệp Các nhanh chóng truyền xa. Tang Vũ che trán - Xem ra lão Công Tôn cha kia chẳng mấy chốc sẽ tới.

Quả nhiên, ba ngày sau, Công Tôn Thành liền ngựa không dừng vó chạy tới cứu nhi tử, phía sau đương nhiên là một đội người ngựa trùng trùng điệp điệp, bụi đất tung bay.

"Hai quân" bắt đầu giằng co...

"Tiểu tử Lục Thần! Còn không mau thả người!" Lời đạo đầu vô cùng ngắn gọn dễ hiểu.

"Ngươi nói thả liền thả? Như vậy chẳng phải quá mất mặt hay sao?" Lục Thần cười nhạt đáp lại.

"Nực cười!" Thằng nhãi này quả nhiên muốn ăn đòn mà!

Kế tiếp chính là mấy hiệp người tới ta đi, dây dưa không ngừng.

Không nghi ngờ gì nữa, Tang hộ pháp - bảo vật trấn Các của Thiên Diệp Các - đương nhiên là người đứng mũi chịu sào. Cũng may Công Tôn Thành không có tự mình xuất thủ nên Tang Vũ dễ dàng thắng được một đám.

Nhìn thấy người của mình liên tục bị đánh bại, Công Tôn Thành đen mặt, trực tiếp nhảy xuống lưng ngựa, chạy tới hô to: "Lão phu đánh với ngươi một trận!"

Tang Vũ tự nhiên không phải đối thủ của Công Tôn Thành, nhưng nàng lại có ưu thế vượt trội - người nhẹ như yến, ra tay xảo quyết, độc ác tuyệt tình. Qua mấy chiêu qua lại, hai người dường như vẫn chưa phân cao thấp. Mọi người thấy thế thì không khỏi vui mừng, nhao nhao cổ vũ.

Nhưng đúng lúc đó, bước chân Tang Vũ đột nhiên chậm lại một nhịp, lập tức bị Công Tôn Thành đánh trúng vai. Ngay tức khắc, một búng máu tươi

xông lên cổ họng, nàng quy chân xuống đất, nửa ngày không đứng lên. Trong lúc nàng vẫn cúi đầu, dáng vẻ giống như thương thế rất nặng.

"Đừng đánh!" Giọng nói của Lục Thần truyền đến, "Người trả lại cho các ngươi. Đừng làm tổn thương hộ pháp của ta."

Công Tôn Thành thấy mục đích đã đạt được liền thu tay.

Chỉ trong chốc lát, Công Tôn Lễ được người của Thiên Diệp Các giải ra ngoài. Lúc này, hắn vẫn còn kêu la om sòm không chịu rời đi, nói muốn gặp Lý Uyển Nhi. Trùng hợp là Lý Uyển Nhi cũng đang đứng cạnh Lục Thần. Công Tôn Lễ thấy thế, toan đi tới, lại bị Công Tôn Thành ngăn lại, đánh ngất rồi lôi đi. Trước khi rời khỏi, ông ta còn để lại một câu nói rất mập mờ, "Lục Các chủ, mong rằng ngươi biết trân trọng nữ nhân của mình."

Chính chủ không truy cứu, ở lại cũng không có gì để xem, vì thế đám người chính phái cũng nhanh chóng bỏ về. Người của Thiên Diệp Các cũng đã giải tán hơn nửa, nhưng Tang hộ pháp của bọn họ vẫn bất động quỹ gối một chỗ. Lúc này, mọi người mới bắt đầu lo lắng - Lễ nào hộ pháp bị thương rất nặng?

Lục Thần vội vã đi đến cạnh nàng - một chương kia hắn là không quá mạnh tay. Công Tôn Thành dù sao vẫn là quân tử, chắc chắn sẽ không ra tay độc ác với nữ nhân.

"Tang hộ pháp, ngươi không sao chứ..." Lục Thần lo lắng hỏi.

Nghe được thanh âm của hắn, Tang Vũ chậm rãi ngẩng đầu lên, hai mắt trống rỗng nhìn về phía hắn.

Lục Thần hơi không tự nhiên né tránh ánh mắt nàng, "Không sao thì mau mau về đi."

Tang Vũ cười khẩy một tiếng, phun ra máu tươi, "Kế sách của Các chủ thật hay!"

Lời vừa dứt, nàng liền nhảy lên, nâng kiếm đâm ra phía sau Lục Thần, chính là vị trí mà Lý Uyển Nhi đang đứng.

"Dừng tay!" Lục Thần hét lớn một tiếng, chợt vung ống tay áo, tung ra một đạo chương phong, trực tiếp chặn lại mũi kiếm của Tang Vũ. Mà ngay khi ấy, Tang Vũ cũng theo chương phong bay thẳng ra ngoài.

Nàng hét lên đau đớn, cả thân người đập mạnh vào lan can. Tang Vũ dùng một tay chống xuống mặt đất, cúi đầu ngồi lặng, đầu vai khẽ run lên - quả nhiên, người vừa rồi là hắn!

Ban nãy, khi nàng đang giao đấu với Công Tôn Thành, đột nhiên có một hòn đá bắn trúng ma huyết (huyết tề) của nàng. Mà dựa theo hướng đi của viên đá mà suy đoán, người ra tay chỉ có thể là Lục Thần hoặc Lý Uyển Nhi. Hiện tại, xem ra mọi chuyện đã rõ ràng.

Nàng không chỉ là tiện nhân, nàng còn là một con cóc!

Hộ pháp? Bảo vệ Các chủ?

Nực cười! Hết thầy đều là chuyện tiểu lâm!

Nàng là cái gì? Nàng chẳng qua chỉ là một cái khiên mà Các chủ chẳng ngại dùng, dùng hỏng cũng không mấy may đau đớn.

Cho tới giờ này, hắn chưa từng lo lắng cho nàng.

Nhìn xem, chuyện nàng không biết còn nhiều lắm..

Nàng không biết, thì ra Các chủ thật sự có võ công.

Nàng không biết, thì ra vừa rồi Các chủ hy vọng nàng thua dưới tay Công Tôn Thành.

Nàng không biết, thì ra Các chủ sử dụng ám khí xuất thần nhập quỷ như vậy.

Nàng không biết, thì ra Các chủ cũng biết che chở nữ nhân.

Còn có, Công Tôn Lễ được thả ra khi nãy chính là sự phụ, giả làm Công Tôn công tử lại có thể giống mười mười.

Đây là một âm mưu? Còn trong đó, nàng chẳng qua là một vai hề, từ đầu tới cuối đều là một vai hề!

Lòng bàn tay truyền đến cảm giác tê rần, Lục Thần chậm rãi siết chặt nắm tay. Hắn thậm chí cảm thấy người mình đang run lên - Nàng sao rồi?

Đám người xung quanh đều bị một màn này dọa tới mất hồn, bốn phía yên tĩnh quỷ dị.

Tang Vũ vịn lan can, chậm rãi đứng lên, bước chân lao đảo tiến về phía trước, không hề quay đầu, cũng không nói một lời.

Lý Uyển Nhi bị dọa sợ không nhẹ. Đến khi nàng kịp phản ứng lại, đã thấy Tang hộ pháp bị Lục Thần đánh bay ra ngoài. Nàng chạy tới, muốn nói gì đó với Lục Thần, lại bị hắn vung tay áo đuổi đi, "Tại hạ có việc, không thể phụng bồi.", hắn nói tiếp, "Người đâu!"

Chúng đệ tử lấy lại tinh thần, vội vàng đáp lời, "Vâng, Các chủ."

"Gọi Mã đại phu tới chữa thương cho Tang hộ pháp."

"Vâng."

Nhìn thấy Tang Vũ đã đi xa, Lục Thần phân phó xong liền vội vã đuổi theo.

"Tang hộ pháp!" Hắn gọi nàng.

Tang Vũ giống như không nghe thấy, cứ vậy tiến về phía trước.

"Tang hộ pháp!"

Bước chân của nàng ngừng lại. Hắn đứng sau nàng, nửa ngày cũng không thấy nàng quay đầu. Lục Thần vừa định nói gì đó, lại thấy người trước mắt nhấc chân muốn đi.

Hắn hoảng hốt chạy tới trước mặt nàng, dang tay ngăn lại, "Tang hộ pháp!"

Nàng ngẩng đầu nhìn hắn, sau đó lại rũ mắt xuống, "Thuộc hạ cần đi trị thương, tạm thời không thể bảo vệ Các chủ."

"Người..." Thấy nàng không giống như đang tức giận, hắn đột nhiên cảm thấy khó xử, không biết nên nói gì cho phải.

"Thuộc hạ cáo từ." Nàng cúi đầu nói một câu, sau đó vòng qua người hắn, đi thẳng vào trong Các.

"Ta không có ý." Phía sau lưng nàng, Lục Thần nói tiếp, thanh âm có chút dè dặt, lòng hắn cũng tràn ngập cảm giác vô phương ứng đối, "Chỉ là trong chốc lát nóng vội, thế nên mới sẩy tay..."

Tang Vũ không đáp lại, vẫn đi về phía trước.

Lục Thần không đuổi theo nàng nữa, chỉ đứng tại chỗ nhìn theo bóng lưng nàng, ánh mắt phức tạp - Bây giờ nên để nàng yên tĩnh một chút, sau đó ngày mai hắn sẽ tự mình tới thăm nàng. Đến lúc đó, có lẽ nàng sẽ không còn giận nữa. Dù sao hắn cũng là Các chủ của nàng, nàng là hộ pháp của hắn.

"Vậy người dưỡng thương cho tốt, ta chỉ có một hộ pháp là người..." Đây là câu cuối cùng mà Lục Thần nói với Tang Vũ.

Lời như vậy, mỗi lần nàng bị thương, hắn đều nói ra, sau đó nàng sẽ đỏ mặt đáp lại: Thuộc hạ sợ hãi.

Nhưng mà giờ khắc này, cũng là lần cuối cùng, nàng chỉ để lại cho hắn một bóng lưng đen tuyền, đầu cũng chẳng ngoảnh lại.

Đêm hôm đó, Tang hộ pháp mất tích.

Mã đại phu đi đến không thấy người đâu, tìm một hồi mới nhận ra rằng - Có thể Tang hộ pháp đã trốn mất rồi!

Ngay khi nghe được tin này, Lục đại Các chủ luôn luôn yêu mị vô song, phong lưu phóng khoáng đột nhiên nổi trận lôi đình, vung tay đánh nát cửa lớn, chạy thẳng ra ngoài. Nhưng mà, hắn lật tung cả Thiên Diệp Các cũng không tìm thấy nàng.

Kỳ thực, hắn nên sớm phát hiện - Nàng muốn tránh, thì không ai có thể tìm được.

Ngày đó, Lục đại Các chủ ngồi trọn một ngày trong phòng ngủ của Tang hộ pháp.

Hắn nhìn cửa, trầm nghĩ - Chờ nàng chờ lại, hắn nhất định phải hỏi nàng, hỏi nàng có nhớ quy tắc của hộ pháp Thiên Diệp Các hay không; hỏi xem trong lòng nàng có còn coi hắn là Các chủ hay không; hỏi tại sao nàng lại có thể không nói một tiếng liền mất tích như vậy?

Sau đó, hắn lại nghĩ - Chờ nàng trở lại, trước hết để nàng chữa thương cho tốt, sau đó hắn sẽ tự mình tính sổ với nàng.

Lại thêm một lúc lâu, hắn nghĩ - Chỉ cần nàng trở về là tốt rồi, hắn sẽ không truy cứu chuyện này nữa.

Cuối cùng, trong đầu hắn đột nhiên nảy ra một ý nghĩ đáng sợ - Có khi nào, nàng sẽ không trở lại nữa?

...

Từ đêm hôm đó, Tang hộ pháp không hề xuất hiện lại nữa, giống như hoàn toàn biến mất khỏi thế gian.

Lúc nàng rời đi còn bị thương nặng, theo lý hắn là không thể đi xa, tại sao hắn lại không tìm được?

Ba ngày sau đó, quanh thân Lục Thần lúc nào cũng ngập đầy khí lạnh, khiến cho người nào người nấy cũng không dám đến gần.

Lý Uyển Nhi cầu kiến mấy lần đều bị hấn chặn ngoài cửa.

Thăng tới ngày thứ tư, sau giờ Ngọ, Lục Thần chủ động đi tới Hương Các.

"Lý cô nương," Hấn vừa mở cửa liền đi thẳng vào vấn đề, "Cô nương tới Thiên Diệp Các đã nhiều ngày, hẳn là vô cùng nhớ Dược Cốc, vậy nên hôm nay tại hạ sẽ cho người đưa cô nương về." Thời điểm nói ra lời này, trong mắt hấn không hề còn vẻ ôn nhu của những ngày qua.

"Lục Thần..." Lý Uyển Nhi không dám tin nhìn hấn, "Chàng nói gì..."

Thế nhưng, Lục Thần hoàn toàn không để ý tới nàng, trực tiếp phân phó người bên cạnh, "Người đâu! Tiến Lý cô nương trở về Dược Cốc, trước khi mặt trời lặn phải lên đường." Sau đó, hấn dứt khoát rời khỏi Hương Các, không hề quay đầu dù chỉ một lần, để lại Lý Uyển Nhi thần thờ rơi lệ đầy mặt - Nói như vậy, nàng bị người ta ném bỏ rồi? Không đúng...chàng thậm chí chưa từng nói chẳng thích nàng, cũng chưa từng thê thốt, Lý Uyển Nhi nàng chẳng qua chỉ là khách bị chủ nhà đuổi đi mà thôi! Nhưng mà, hết thấy chuyện này là thế nào? Nàng không cam lòng! Nàng không cam lòng! Rõ ràng ngay từ đầu, mọi thứ đều rất tốt!

Ngay lúc này, Lý Uyển Nhi thực sự muốn chạy tới trước mặt Lục Thần, hỏi hấn tại sao mọi chuyện lại thành ra như vậy? Chỉ là, nàng không có cách nào gặp được hấn. Trước khi mặt trời xuống núi, nàng đã bị người ta đóng gói ném lên xe ngựa, không chút lưu tình đi về phía Dược Cốc. Nhìn Tùng Lam, Tùng Thanh khi trước còn khách khí với mình lúc này lại mặt mày nghiêm trang, đáng vẻ lạnh lùng, lần đầu tiên nàng hiểu được cái gì gọi là ma giáo, cái gì gọi là Thiên Diệp Các.

Nàng thực sự đã quá ngây thơ sao?

...

Một lần nữa bước vào phòng của Tang Vũ, Lục Thần có hơi nóng lòng nhìn chằm chằm cửa lớn - Hấn đã đưa Lý Uyển Nhi đi, có phải nàng sắp trở về rồi không? Nàng không thích hấn và Lý Uyển Nhi ở cạnh nhau, vậy sau này hấn tuyệt đối không gặp lại nữ nhân kia nữa. Nếu như nàng biết được, chắc hẳn sẽ rất vui vẻ.

Hấn giống như ôm toàn bộ hy vọng ngồi đợi ở đó, phảng phất chớp mắt một cái liền thấy bóng người quen thuộc kia xuất hiện ở cửa.

Nàng biết hấn đưa Lý Uyển Nhi đi, nhất định sẽ rất vui...

Sau đó, nàng trở về, tiếp tục làm Tang hộ pháp của hấn...

Kiếp này, hấn chỉ cần mình nàng, cần bọn họ trọn đời bên nhau...

Nàng rất thích hấn, hiện tại hấn cũng thích nàng. Nàng biết được điều này, nhất định sẽ cao hứng bật cười...

Nàng cười rộ lên rất đẹp, so với tỏ vẻ nghiêm trang tốt hơn rất nhiều, giống như ngày đó bọn họ ở bên nhau, cả hai đều rất hạnh phúc...

Màn đêm dần buông xuống, ánh đèn leo lắt mờ ảo.

Hấn đã ở đây chờ đợi ngày này qua ngày khác, nhưng nàng vẫn mãi không xuất hiện.

Từ nay về sau, Thiên Diệp Các đã chẳng còn Tang hộ pháp...

Trên giang hồ cũng chẳng còn ai tên Tang Vũ.

Nếu như hấn biết ngày đó là lần cuối nhìn thấy nàng, vậy hấn nhất định sẽ không để nàng đi, nhất định sẽ không ném ra viên đá khiến nàng thua trận, nhất định sẽ không trêu chọc Dược Cốc tiên từ gì đó, nhất định sẽ không thờ một chân vào Công Tôn gia, cũng nhất định không nói với nàng - người chẳng qua là hộ pháp của ta...

...

Đêm hôm đó, Tang Vũ lặng lẽ bước tới ngọn núi xanh tươi mà nàng yêu thích.

Trong bóng đêm lạnh lẽo hiu quạnh, bóng đen nhập nhòa, nàng lao đảo tiến về phía trước.

Nàng chỉ là muốn đi, đi càng xa càng tốt, nàng không muốn ở lại nơi kia thêm một giờ khắc nào nữa.

Trong đầu nàng chỉ lặp đi lặp lại một câu - Xa thêm chút nữa! Xa thêm chút nữa!

Cuối cùng, nàng kiệt sức ngã vào một gốc đại thụ, thân thể vô lực tựa lên cây khô, chậm rãi vươn tay xoa lồng ngực mình - nơi đó, tâm mạch của nàng dường như đều đã đứt cả. Đoạn đường cuối cùng này là nàng dùng mạng tàn đổi lấy.

Mỗi một lần hô hấp, vết thương ở ngực lại bị tác động, sức lực cũng dần biến mất, quanh thân dần dần chỉ còn hơi lạnh. Ánh trăng lạnh lẽo xuyên qua kẽ lá, chiếu lên người nàng.

Nàng tựa đầu trên thân cây, lặng lẽ mỉm cười - Các chủ giầu võ công thật nhiều năm, sợ là chính hần cũng không biết bản thân lợi hại tới nhường nào. Một chưởng kia của hần, nếu là người khác e rằng đã bỏ mạng tại chỗ, cũng chỉ có nàng mới có thể kéo dài cái hơi tàn này thêm một, hai canh giờ mà thôi. Nhiều năm vào sinh ra tử như vậy, nàng nhận về trăm ngàn thương tổn, cho nên nàng biết rất rõ, chịu một chưởng kia của Các chủ, kết cục của nàng sớm đã định trước không thể cứu vãn.

Nếu chắc chắn phải chết, vậy nàng nhất định không thể chết ở nơi mà mình không thích. Nàng không muốn ở lại Thiên Diệp Các, không muốn làm Tang hộ pháp nữa.

Nàng chết, Các chủ liệu có thương tâm? Dù sao Tang Vũ nàng cũng đã bảo hộ bên người hần suốt hơn ba năm..

Nếu là nàng chết ở nơi hần không nhìn thấy, hần là hần sẽ chẳng thương tâm đâu.

Không cha không nương, một đời ti tiện, lại còn máu tươi đầy tay, sợ là nàng chỉ có thể xuống địa ngục mà thôi!

Hiện tại, sao lại thấy lạnh thế này?

Ánh trăng màu bạc tựa như một sợi tơ xinh đẹp, mờ ảo mê người. Nàng vươn tay ra, muốn bắt lấy cảnh đẹp thuần khiết kia...

Bàn tay đột nhiên rơi xuống nền đất, đôi mắt trông treo lạnh lùng vĩnh viễn khép chặt, núi rừng yên tĩnh lại càng trở nên hiu quạnh.

Cả đời này, nàng đều bị người ta coi thường. Nếu có kiếp sau, nàng nhất định sẽ không thích nam nhân kia nữa.

Không muốn tính toán, không muốn nhuộm đầy tay máu tươi.

Nàng không phải hộ pháp, cũng không cần quan tâm đến Các chủ gì đó nữa...

Thật tốt, nàng rút cuộc cũng không còn ti tiện, hèn mọn nữa rồi...

...

Một năm sau.

"Các chủ, ở sườn núi, chúng thuộc hạ phát hiện một bộ xương trắng..có mặt xiêm y hộ pháp."

Cánh tay giờ lên của Lục Thần chết lặng giữa không trung, nửa ngày cũng không đặt xuống.

Trong lòng đám thuộc hạ hoảng hốt không yên. Một năm qua, Các chủ không ngừng tìm kiếm Tang hộ pháp, nhưng hôm nay, thứ tìm được lại là một bộ hài cốt.

"Chết như thế nào?" Lục Thần dè nặng thanh âm, giọng nói hơi run rẩy, quân cờ giữa hai ngón tay chậm rãi bị ép vào lòng bàn tay.

"Vết thương trí mạng là ba cái xương sườn ở ngực bị đánh vỡ..." vừa hay là vị trí mà năm đó một chưởng kia của Các chủ đánh lên.

Rất lâu sau đó, Lục Thần không nói một lời.

Quân cờ màu trắng trong lòng bàn tay dần bị nhuộm đỏ, cuối cùng rơi xuống bàn cờ, làm rối loạn toàn cục.

Nắng chiều dần tắt, đêm tối kéo tới, gió lạnh lùa vào trong đình, bóng người nơi đó đông cứng như băng.

Vậy là hết a ~

Bạn đang đọc truyện *Tang Vũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.